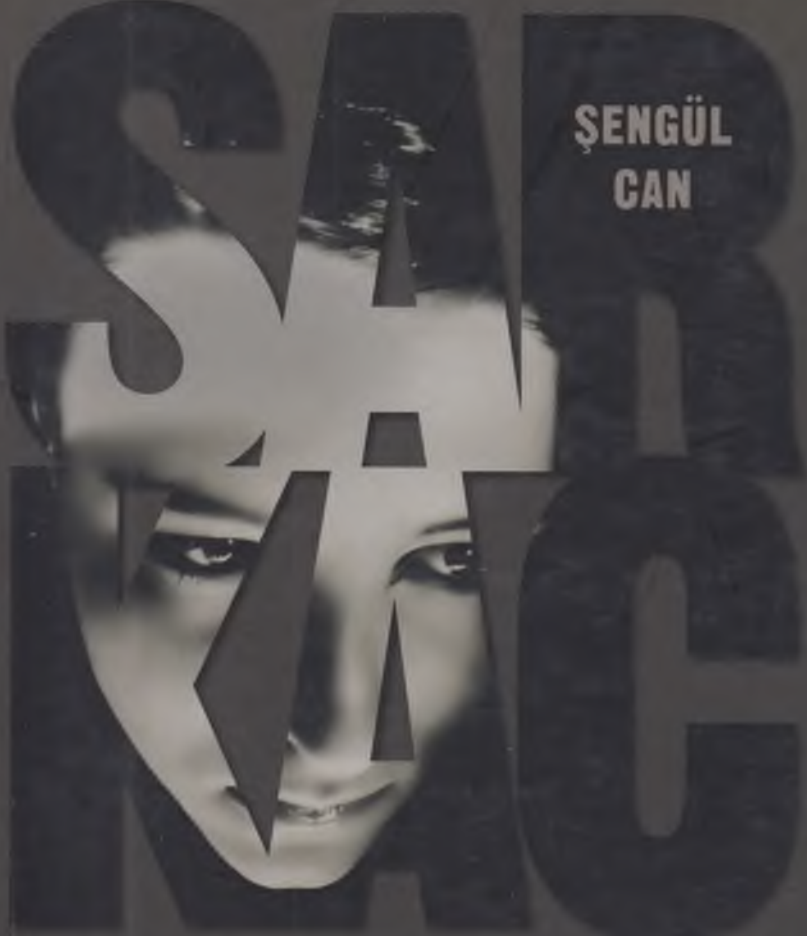
SARIÇ

ŞENGÜL CAN

2013
Yaşar Nabi
ayır
Ödülü

2013 Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü ne değer görülen Şengül Can duyuların yerlerini değiştirerek okurun karşısına sisli, sayıklayan, parça parça bir gerçeklik çıkarıyor. Saplantılı, şiddet eğilimli karakterleri hepimizin varoluşunun bir yansıması olarak işliyor. Dili sadece bir betimleme aracı olarak kullanmıyor, doğrudan ruhsal durumların, hayatın karşılığı olarak yeniden kuruyor.

Sarkaç insanın durmaksızın değişen hallerini, geçmişi ve şimdiyi bir ânın içinde bütünleyen, insanı bir bütün olarak kavramak isteyen öykülerden oluşuyor.

Yazarın deyişiyle, *"Bence söz bizi sağaltmaz, iyileştirmez, hatta kimi zaman daha da hasta eder. Belki yatıştırır. Ama hummalı bekleyiş devam eder. Belki hep ertelenir. Bir yerde histerik olarak yine ortaya çıkar. Yazılmak istenen bu kadar çok şey varken, bunların yazılıp yazılamayacağı konusunda ya da ne şekilde yazabileceği konusunda ciddi sorgulamalara girişir. Çünkü en büyük tartışmalar sözsüz cereyan eder. Söze dökülemez belki bir 'mırıltı'"*

ŞENGÜL CAN / SARKAÇ

THİO
0236251
BFB

ISBN 978-975-434-441-7
9 789754 344417

Şengül Can, 1985'te Sivas'ın Zara ilçesinde doğdu. Sakarya Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden 2008 yılında mezun oldu. İstanbul'da yaşıyor. Çerçi Sanat adlı e-derginin kurucuları arasında yer aldı. *Sarkaç* adlı dosyasıyla 2013 Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'ne değer görüldü.

Varlık Yayınları, Sayı: 1257
Sertifika No: 10644
Kasım, 2013

© Şengül Can / Varlık Yayınları 2013

ISBN 978-975-434-441-7

Kapak Düzeni: Nazlı Ongan
Dizgi ve Ofset Hazırlık: Varlık Yayınları A.Ş.
Baskı: Özal Matbaası Cenk Özveren
Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No. 81/39, Topkapı, İstanbul
Matbaa Sertifika No: 26699

VARLIK YAYINLARI A.Ş.
Perpa Ticaret Merkezi, B Blok, Kat 5, No. 484 Şişli 34384 İstanbul
Tel: (0212) 221 31 71 – Direkt Tel-Faks: (0212) 320 06 46
E-posta: varlik@isbank.net.tr
www.varlik.com.tr

Şengül Can

SARKAÇ

VARLIK

İÇİNDEKİLER

Sarkaç	9
Şık. Şık. Şık.	11
Buluşma	15
Yaşlı	21
Ala	25
Deniz Bitti	29
Kuşlar	33
Düğüne	39
Oyuna	43
Gidelim Hayatım!	47
Hiç Kadın Olmadı	51
Hortlak	55
Değil	59
Helva	65
Birkiüç	69
Kaç, Kaç	71
Pişmanlık	77
Başkaları Gibi	83
Bunları Sustum	91

dünyanın bütün mırıltılarını,
bir kavanoza doldurdum

–gÖzbebeğinden anlatılan öyküler–

SARKAÇ

Gözlerimi gömdüğüm yerlere gittim. Gözlerim yoktu. Evin içinde göl, gölün içinde ayna. Uzun, karanlık bir koridor. Sonunda hüzme bir ışık. Titrek ve kararsız. Kan ter içindeyim. Gözlerimi açıyorum. Koridor. Kapatıyorum. Aynı koridor. Bedenim bir soluk. Kızgın ve yakıcı. Dışarı çıkmak istiyorum. Neden böyle yoruldum, bilmiyorum. Hareketsiz yatıyorum:

Evdeyiz.

Annem bulaşık yıkıyor. Bense onu izliyorum. Hep izlerim. Gözlerim büyür de büyür. Bardağı yere atıyorum. Birden irkiliyor annem. Fayanslar, incecik cam. Yüzüme bakıyor. Suskun. Eline bir süpürge alıyor, camları süpürüyor. Çok sinirleniyorum. Üzerine atılıyorum bu defa:

"Döv beni anne, döv beni!"

Ağzımdan köpükler çıkıyor. Anneme sıçrıyor.

"Anneler çocuklarını döver. Sen de beni döv. Sonra barışalım."

Annem beni dövmüyor.

Yine tavan, duvar, koridor. Gözlerimi gömdüğüm yerler uzaklaşıyor sanki. Oda gittikçe pembeleşiyor. Ve ben gittikçe küçülüyorum. Bu kadar pembelik bir kadına fazla değil mi:

Annemleyiz, yatak odasında uyuyoruz.

"Öyle uyuma, anne. O tarafına dönme. Anne senin derilerin neden buruşuk? Sen neden bu kadar?.."

İtiyorum sonra onu. Onunsa kolları boynumda. Düşündükçe sakinleşiyorum. Yaşlı ama gözleri güzel. Menekşe yeşili.

Göl kenarı ayna oluyor bana. Saatlerce kendimi izliyorum. Ben ne varsa göle hıçkırıyorum. Baktım ki annem bana cevap veremiyor. Ben daha çok soru soruyorum:

Balkondayız.

Annem çamaşır asıyor. Bense göğüslerini izliyorum. İki yana sarkmış patlak su torbaları. Kadınlığım geldikçe aklıma iğreniyorum. Yıllarca bunları emdiğimi düşünüyorum. Ağzıma annemin sütü geliyor. Tükürüyorum. Sonra gidip ona tükürüyorum. Ve yoldan geçen güzel bir kadına. Annem bunu bir oyun sanıyor. Kadın kızgın. Oysa ben artık tükürüğümü tutamıyorum.

İnsanları görüyorum koridorda. Işık gittikçe uzaklaşıyor. Hasta kim? Hastayı kim kaybediyor? Ya bebek. Ben mi kaybediyorum? Annesi olmayan ve hiç anne olamayan ben. Bir parça çıkıyor içimden. Hangimiz daha ölü? Karar veremiyorlar:

Odadayız.

Babamın fotoğrafları evin her yanında. Annemle babamı hiç yan yana görmüyorum. Babam çok genç. Annem yaşlı. Ben şorular soruyorum. Annem beni hâlâ dövmüyor. Ve dişlerini çıkartıp bir tasa koyuyor. Avurtları çöküyor. Artık kolay yalan söyleyemiyor.

Kediler sarmışsa her yanı. Gitmek vakti gelmiştir. Zamanda bırakıyorum seni. İnce ve uzun. Suretin bağlıyor dilimi. Adını tekrarlıyorum sadece. O cümleyi kuramıyorum. Kime baksam seni gördüğü zamandan geçmiş. Bir daha geçsin istiyorum. Ama yavaşça uzaklaşıyor bedenler. Birden ve yavaş. "Kalp atışları azalıyor," diyor bir ses. Başka bir ses "çocuk yaşıyor." Galiba ben de annem gibi, kızımı terk ediyorum. Kızım gittikçe küçülüyor. Koridor gittikçe büyüyor. Babaannem babamdan yaşlı. Dişlerini tasa koyuyor. Derisi buruşuk. Göğüsleri sarkmış. "Döv beni," diyorum. Dövmüyor.

ŞIK. ŞIK. ŞIK.

Çünkü koca, bir kadının Tanrısıdır. (Ramayana)

"Elden ayaktan düştü" diye yanıma getirdiler. Bakıp ilgilenmeliymişim. Belki de atmak istediler başlarından.

Şık. Şık. Şık.

Adsız, kimliksiz kalmak... Ne çok isterdim. Lanet olsun. Oysa izimi kaybettirene kadar ne çok uğraşmıştım. Böyle olacağını bilseydim.

"Ölsem de kurtulsam senden, evet evet, en iyisi yok olmak. Hayır, hiç değilse ben yaşamalıyım."

Gerçekten dayanamıyorum. Hele ki bu yatalak haline. Aldığım nefes kalbimi sıkıştırıyor. Sonra bir titreme zangır zangır.

Şık. Şık. Şık.

Birkaç kaşık çorba, biraz ekmek. Halsizdi bugün, pek bir şey yemedi. Sonra birden burnumun direklerinde, evin her yerinde bir koku. Gözlerim kocaman. Altını kirletmişti. Hizmetçi kadın da yoktu, ben değiştirdim. Küçücüktü gövdesi. Tek elimle bacaklarını kaldırıp bezini aldım. Tiksinti. Parmaklarımın ucuyla tutup bir köşeye attım. Mahcup, üzgün gözlerime baktığını hissettim. Başımı daha da öne eğdim.

Uyandı. Yüzü gözü salya. Silerken göz göze geldik. Gözlerine bakmak zor geldi. Pişmanlık belirtisi arar gibi. Kendime engel olamadım.

Şık. Şık.

"Geberemedin gitti."

Öleceği günü sabırsızlıkla bekliyorum, artık bunu daha iyi anladım. Bu kadar nefrete rağmen yine de başka kötü söz söylemedim. "Geber," dedim sadece, mesela hakaret etmedim, küfür de.

Korkuyorsun. Bu yatalak hastadan mı? O yatalağın teki be, bense dişli bir avukat.

Şık. Şık.

Akşama doğru bir kez daha yemek verdim. Kaşığı eliyle itti.

"Yemezsen yeme, çok da meraklıydım."

Güvenmiyor bana, belki de yemeğine ilaç kattığımı düşünüyor.

"Yok yok, zehirlemem seni, birdenbire ölme."

"Bu akşam yemek yok sana, aç kal da aklın başına gelsin."

Şık. Şık.

Çayımı elime alıp karşısındaki koltuğa kuruldum. Çayı şekersiz içerim aslında. Ama bu defa şeker atıp uzun uzun karıştırdım. Şık. Şık. Çayı çok sever.

Kaşık sesleri. Gözlerini dikti. Kel kafasını seslerden yana çevirdi, kepçe kulakları sallandı. Buna dayanamaz bilirim. Kimi zaman da boş bardağı alıp çay karıştırıyormuş gibi yaparım. Çay içip ona vermediğimi düşünür, deli olur. Bekler biraz. Zaman onun için hayal kırıklığı. Bense sessizce seyrederim.

Bakışları ve belli belirsiz çıkardığı sesler de yetmezse dikkatimi çekmeye. Böcek gibi kıvranmaya başlar karşımda. Çay için mi bütün bunlar, çay, çay.

"Ölümüne en çok ben sevinirim herhalde, neden kendini öldürmedin anlamıyorum, korkuyor musun ölmekten?"

Hizmetçi kadın geç geldi bugün, bağırdım:

"Böyle çalışacaksan hiç gelme, defol, defol!"

Aslında onu kovmak için bahane arıyorum. Bu yatalak herifi getirdikleri gün, o içeri almış. Bakarmışım. Ne de olsa babammış.

"Bana baksana sen, bak bana, ben babamı hiç böyle hatırlamıyorum."

Hizmetçi kadın karşıma geçti, dudaklarını büzdü, sinsi bir gülümseme yayıldı yüzüne. Göz ucuyla babama baktı. Arkasını döndü, bir iki adım attı. Gözüm kararadı sanki. Kalmakla gitmek arasında. *Şimdi yapmazsan hiçbir zaman, hiçbir zaman.* Sen, sinsi gülüşün

sahibi. Hızla kapıya yöneldim. Kadını saçlarında tutup kapıya yapıştırdım. Bir çığlık. Ben de bağırdım. Kırılan tabaklar, yere dökülen yemekler, çatal kaşık sesleri, Şık. Şık. Şangır, pat, küt. Devrilen masa. Pis korkak. Hemen divanın altına saklandım. Küçücük bir ışık geliyordu yerden. Suratımı yere yapıştırdım. Oradan olanları izledim. Küçücük ışık, küçücük beden, nereden geldi bu kan damlaları, annem yerde yatarken, bu ıslaklık, kalbim sessiz ol. Sus, sus, ya beni de öldürürse!

"Yapma, çocukları düşün."

"Piçini de istemiyorum, seni de."

Sadece üşüyordum, titriyordum. Çıplak ayaklar, divanın demirleri, metal çay kaşıkları, masanın demir ayakları, sandalyenin demir iskeleti, demir saksı, demirden bir ayna, demirden bir yatak, gökyüzünün demirden rengi. Ve annemin korkusu yayılmıştı ortalığa.

Aileme karşı nefretim ilk o gün başladı. Hepsini yok edip öldürme planlarım.

"Anneni böyle hatırlama, kalk bize gidelim."

O da nesi, annesi hiç örtpas edilir miymiş insanın? Şeker yemedim, oyuncaklarımla oynamadım, attım kırdım hepsini, elbise aldılar giyinmedim. Hiçbir şey avutamadı beni.

Annem üç aylık hamileymiş. Ne güzeldi, sevindim. Bir kardeşim daha olacaktı. Peki, toprak hiç çocuk doğurur muydu? Tabii ya, topraktan geldik derdi babaannem.

Piç. Piç.

İkinci defa duydum bu sözü. Annemin babası ile tanışmam.

"Ailemize layık bir evlilik yapmadı, kızımı da affetmedim, piçini de istemem."

Anladım ki piç kötü bir şey. Ben kimseye "piç" demedim.

Hâkim amca, verme beni babama. Tek yatak da olsa kalacak yer bul bana. Çocuk değilim, anlıyorum, büyüdüm ben. Hem de o gece.

Annemin üzerine yürüdü. Gözlerini ayırdı:

"O sokak ortasında konuştuğun kimdi, çalışma istemiyorum, neredeydin bu saate kadar, kimleydin?" Gırtlağına yapıştı, ağzını kapatıp duvara yasladı.

Şık. Şık. Kaşık sesi. Mahallede bir abla vardı. Kimi akşamlar, evine çaya giderdim. Laflardık öyle.

"Hem üniversiteyi şehir dışında kazanırsan buradan kurtulursun, uzaklara gidip orada okursun. Devlette yardım ediyor öğrencilere."

Gitmek. "Gitmek" ne güzel bir kelime, yok olmak. Çalışmak, okumak, yemek yemek, yazı yazmak, tuvalete gitmek, kusmak, hepsi birdi. Aynı kelimeye çıkıyordu. Gitmek. Sabahlamak, yatağın içinde gizlice ders çalışmak, su içmek.

O küçücük kâğıt parçası, o küçük. Onunla başladı yolculuğum. Sınav sonuç belgesi.

"İki gün sonra dayanamayıp gelirsin, annesine çekmiş burnunun dikine giden, gitsin, nasıl olsa dönüp dolaşıp geleceği yer burasıdır, bu ev, kürkçü dükkânın."

Evim yoktu benim. Sırt çantam vardı sadece. Eşofman, diş fırçası, birkaç kitap. Burs, birkaç geçici iş, kaldığım öğrenci yurdu. Demir ranzalarda sessizliğin sesini dinlemek. En çok da bayramlarda, yaz tatillerinde.

"Annan baban yok mu senin?"

"Bu yaz da mı buradasın?"

"Ne soğuk kız."

"Annesi babası ölmüş, trafik kazasıymış."

"Annesi kansermiş, babası yatalak."

"Babası kumar borcu yüzünden intihar etmiş, annesi kötü yola düşmüş."

Hayatta bazen eksik yanlarını kapatmak için çok çalışmak gerek. Çalıştım.

Temizlikçi kadının arkasından dışarı çıktım. Güçlükle yürüyordum. Ellerim titriyordu, üşüyordum. Karşı kaldırıma geçtim. O eve bir daha dönmek istemiyordum. Bir cenaze arabası geçti yanımdan. Bizim evden çıktığını hayal ettim!

BULUŞMA

Deniz kenarında bir lokantadayız.

Görüşmeyeli uzun zaman oldu. İnternetten birkaç fotoğraf. Hepsi bu. Seni buraya çağırmakla iyi mi ettim? Galiba bundan hiçbir zaman emin olamayacağım. Karşımda oturuyorsun. Tanıdık bir heyecan bendeki. Eski bir dostu izler gibi. Sanki bu kadar ayrı kalmamışız gibi. Geceleri uyanıp bana sarılan kız çocuğusun hâlâ. Öyle bir heyecan. Ama yine de aylardır kendime bu kadar özenmemiştim. Gülümsüyorsun karşımda. Bense yüzünde bir yerlerde geçmişi arıyorum. Her şeyin bu kadar hızla geride kaldığına inanmamış gibi. Gözlerinin içine içine bakıyorum, gözbebeklerindeki öyküyü yakalamak istermiş gibi. Bir kadın görüyorum. Üzerinde tek dal gecelik:

Ölüm var mı, yok mu? Cenabı Allah bir avuç toprak vere. Doktor, kızıma iyi bak. Bir şey söyleme. Hepiniz yalansınız. Hani iyileşecektim. Şişiyorum günden güne. Sigara. Ameliyat. Alkol yasak. Ben içki içmem doktor. Bırakamam doktor. Hep içtim ben bunu. On yaşımdan beri. Kimsem yok benim. Hiç kimsem. Hâlâ anlamadın mı doktor? Ben canımı alıp gitmek istiyorum. Bu çabanız niye? Kızıma bir şey söylemeyin. Bakın, ben ezberledim telefonda nasıl konuşacağımı.

"İyiyim kızım, azaldı ağrılarım, sen nasılsın, paran bitti mi, herkesin selamı var, sen de selam söyle arkadaşlarına, iyiyim kızım, azaldı ağrılarım, sen nasılsın..." Ses kaydı gibi işte. Beni burada nasıl buldunuz? Çok uzak burası. Hadi, hemşire görmeden sigara içelim. Elmas kızım, tatlı yavrum. "Sen üzülme" diye katlanıyorum. Bu dünyaya bile. Ama artık gücüm kalmadı. Oku kızım, kimseye muhtaç olma. Doktor, kızımın yanında ol.

Söyle, üzmesinler onu. Ele güne muhtaç olmasın. Hâlâ sigara. Çünkü gücüm var biraz daha.

Ellerini sıkıyorum. Ellerin sıcak. Bu defa gözlerinin içine "yeniden karşılaştık" der gibi bakıyorum. Sessizlik. Önce. Sonra. Doktora günlerinden bahsediyoruz. Yeni erkek arkadaşından. "Yabancı" diyorsun, aynı dili konuşsak da anlaşamıyoruz.

Garson geliyor. Çocukluğumdaki gibi önce senin siparişlerini veriyorum.

"Birer kadeh şarap da içer miyiz?"

Cevabı beklemeden "İçeriz," diyorum. Yine sessizlik. İlk defa bu kadar çok susuyormuşum gibi. Derin bir nefes. Kızgın gidişin gözlerimin önünde. Ama gülümsemeye çalışıyorum. Her sessizliğinde acaba diyorum içimden. Geçmiş hesaplar... Bakıyorum. Eski defterleri karıştırmaya gelmiş gibi bir halin var mı? Anlamaya çalışıyorum. Emin olamıyorum. Sandalyemde tedirgin:

Elim ayağım kesik. Dünyayı boşuna çiğnemişim. Bu evde çakıldım kaldım. Bu yatağa. Tavan. Duvar. Duvar. Tavan. Balkon. Balkon nadir. Bir baston aldım elime. Ne kadar taşır beni bilmiyorum. Kendimi taşıyamıyorum. Altımı bezliyorlar. Bebek gibi. Çok utanıyorum. Canım yemek istemiyor. Mama. Serum. Serum. Mama. Ben bebek değilim ki. Kızım var benim. Bir tek o. Ama olsun. Yine de altımı kendim değiştirmek istiyorum. Bunu hak etmiyor muyum? Allah'ım güç ver ki kalkayım. Yeşil bahçe içinde hep insanlar var. Görmüyor musunuz yeşil bahçeyi? Uykumda ağlamıyorum. Gerçek ya bunlar. Kızım öldü.

"Neden ağlıyorsun?"

"Kızın ölse ağlamaz mısın? Kızım öldü."

"İyiyim kızım, azaldı ağrılarım, sen nasılsın, paran bitti mi, herkesin selamı var, sen de selam söyle arkadaşlarına, iyiyim kızım, azaldı ağrılarım, sen nasılsın..."

Konuşacak bir konu bulmanın rahatlığıyla:

"Ben evlendim," diyorum, "o da öğretmen."

"Öğretmen olduğunu bilmiyordum," diyorsun.

Yemekler ve şarap geliyor. Ufaktan başlıyoruz. Gözlerimi senden kaçırmak istiyorum. Anlıyorsun. Sohbete bir yerden girmek. Bir ara:

"Annenler nasıl?' diyorsun. Sonra "kardeşin?"

Öyle havadan sudan muhabbete başlamak geçiyor içimden. Asıl konuya ne zaman geleceğiz. Annene. Annenin son günlerine. Bir yudum şarapla boğazımı ıslatıyorum:

"İyiler," diyorum. Kardeşim bir şirkette işe girdi. Yurtdışına gidip geliyor sık sık. Annem aynı. Biraz kilo aldı. Hepsi bu. Babamla bahçede oyalanıyorlar.

"Onları görmeyeli çok oldu," diyorsun.

Senin yiyeceğini yemiyorum, sürme bana elini istemiyorum. Burası benim evim. Evine git. Evine git. Burayı nasıl buldunuz? Oğlum beni sevmiyor. Sevsin. Camide hoca demiyor mu? Ana babanızı sevin diye. Halam mı gelmiş? Sen halam değilsin ki. Babamın nesi olursun sen?

"İyiyim kızım, azaldı ağrılarım, sen nasılsın, paran bitti mi, herkesin selamı var, sen de selam söyle arkadaşlarına, iyiyim kızım, azaldı ağrılarım, sen nasılsın..."

Bir an da olsa. Kalkıp gitmek geliyor içimden. Hâlâ vakit var. Öğlen arasında yemeğe çıkmışım gibi kalkıp gitmek mesela. Yüzündeki tedirgin gülümseme. Orada duruyor. İşte yeniden karşılaştı gözlerimiz. Seni buraya çeken yarım kalmış bir hesap mı? Cevap verememekten korkuyorum. Önümüzde geçmişin değişmezliği. Amansızlığı. Hangi yanım ortaya çıkacak. Yeterince üzülememekten mi korkuyorum? Sen de korkuyor musun, benim gibi? Duyacaklarının uykularını kaçırmamasından... Öyle her gece uyuyabilmekten.

"Daha vakit var" dercesine gökyüzüne bakıyorum. Sürekli bir şeyler söylemeyi istemek. Ama ağzımı bıçak açmıyor. Sus pus oluyorum. Asıl konuya geçemiyoruz. Israrcı değilim. En azından öyle bakıyorum. Önündeki yemekle oyalanıyorsun. Makarna. Ama ye-

miyorsun. Bense, biraz daha şarap. Boş kaldıkça saçlarınla oynuyorsun. Bense gözlerinin etrafındaki kırışıklıklara şaşırarak seni izliyorum. Yaşadıklarının sureti. Sonrasındaydın. Öncelerin sonrası. Birdenbire bana dönüp:

"Makarna lezzetli," diyorsun.

"Yemekleri güzeldir," diyorum.

"Burası yeni galiba?" diyorsun.

"Evet,' diyorum, sen gittikten sonra açıldı."

Onaylamış gibi sessiz kalıyorsun.

Bazen bakışlarında bu dünyaya yeniden gelmiş gibi bir hal arıyorum ve bulduğumu zannediyorum. Bir de konuştukça açılacağız zannediyorum. Rahatlayacağım. Ama olmuyor.

Bu arada masalar tek tek doluyor. Toplu rezervasyon, iş yemekleri. Belleğinin derinine gitmek ister gibi bakıyorum gözlerine. Kim bilir orada neler var:

"Denizi seviyorum," diyorum. "Bu manzarayı."

"O akşamı hatırladım," diyorsun.

Hangi akşamı? Annenin yatağında uyuduğun o akşamı mı? Bunca zaman susmuştuk. Daha da susabilirdik aslında. Susmak, hayata tutunmaktı bir yanıyla. Devam edebilmek için zorunluluk. Belki. Dilsiz harfler. Devam etmeni bekliyorum. Etmiyorsun. Önündeki yemek iyice soğumuş. Bir sigara yakıyorsun. Gözlerim parlıyor. Ama sevinçten değil. Hani sana da olur. O ânı yeniden yaşamışsın gibi. Öyle hissediyorum. Tam da öyle. Bakıyorum tekrar, sen de annen gibi içiyorsun. Dudakların yanasıya. Ben de bir sigara yakıyorum. Dumanını karşıya üflüyorum. Denize. Hangimiz konuya girmek için daha önce davranacak? O geceye gitmek. Ölüm ânı. Başka çaresi yok gibi duruyor. İstemeyerek de olsa soruyorum:

"Hangi akşamı hatırladın?"

Yattığım yerde dönüyorum. Bu ev, bu oda, bu yatak, karşıdaki koltuk. Allah'ım bu nasıl ağrı. Narkoz vereceklermiş. Dudaklar görüyorum. Evde kimse yok, hemşirelerden başka. Bizimkiler gitmiş. Bunların hepsi hemşire. Bari dua etseler de ölsem. Kaç defa canıma kıymak istedim. Olmadı. Cehenneme

gitmek var, dinden çıkmak. Bu taraf yandı. Ya öbür taraf. Cehenneme direk mi olayım istiyorsunuz?

Benden ne istiyorsunuz?

Burada öleyim.

Bırakın öleyim.

"İyiyim kızım, azaldı ağrılarım, sen nasılsın, paran bitti mi, herkesin selamı var, sen de selam söyle arkadaşlarına, iyiyim kızım, azaldı ağrılarım, sen nasılsın..."

YAŞLI

Ona böyle gideceğimi hiç ummazdım. Geçen amcam aradı, kesikti sesi. Kesik ve kuru:

"Çok hasta. Gel. Son nefesine dahi olsun, yetiş."

Kızgındı bana biliyorum. Ondan böyle konuşuyordu. Onu böyle görmek istemedim. Yaşlı, hasta, yatalak. Hayal etmesi bile zor. Erkek gibi kadındı. Hem annem oldu hem babam. Şimdi, yatağının bir kenarına büzülmüşken hem de. Acısını, acizliğini görmek. Sanırım en kötü olan da bütün bunlar karşısında çaresiz kalmak.

Çok özledim onu. Ya ölmüşse? Ölmüş de bana söylemiyorlarsa? Yok, yok ölmez o.

YAŞLI YAŞLI YAŞLI ÇEK ELLERİNİ ÜZERİMDEN IŞIKLAR DA SÖNDÜ AKŞAM EZANI OKUNMADI DAHA PERDELERİ DE AÇMAZ Kİ HEP FİTNE FÜCUR DOMUZUN KIZI SENİ SENİ DOMUZ GELECEK YA HALT ETMİŞSİN BEN BAKTIM BÜYÜTTÜM BUGÜNE GETİRDİM KUNDAKLARA BELEDİM SARDIM SARMALADIM ONUN YERİ BAŞKA İLK GÖZ AĞRIM BENİM.

Konuşamıyormuş, anlatamıyormuş derdini. Ama gözleri görüyor. Hem görmese bile kokumdan tanır. "Aygül Çiçeğim" diye severdi beni. Ay-gül. Önceleri saçlarımı okşaması hoşuma giderdi. Sonra büyüdüm, battı nasırlı elleri. Diğer kadınlardan daha iri yarıydı, hem de yaşlı ve derisi buruş buruş. Diğer çocukların annesi gençti, güzeldi. Düşünüyorum da ben onu terk ederek aslında kimsesizliğimi terk ettim. Çocukluğumu...

TAVAN TAVAN TAVAN BÖCEKLER GEZİYOR HEP NE ÇOK TAHTA VARMIŞ EVDE SAYA SAYA BİTİREMEDİM HABER AÇMIYOR BANA

AH TORUNUM BEN ÖLÜRSEM HEPTEN GARİP KALACAK YAVRUM NE VARDI YUVANI YIKMASAYDIN.

Kim bilir bir daha onu ne zaman görecektim. Amcam arayınca evden nasıl çıktım bilmiyorum. Güya "uçakla gideyim" diyordum. Bizim oralara pek uçak kalkmaz, Kayseri'ye kadar uçağa bindim. Sonra şehirlerarası otobüs, şimdi de köye giden bu minibüs.

HASTA HASTA HASTA SON NEFESİME DAHİ OLSA GELECEK BEN BAKTIM BUGÜNE GETİRDİM YEMEĞİNİ YEDİRDİM ALTINI DEĞİŞTİRDİM SİDİĞİ AKTI DİRSEKLERİMDEN GELİN GELİN GELİN ELİNE KALDIM BU KENAFİR GÖZLÜ ŞEYTANIN OĞLUM HANIM KÖYLÜ OĞLUM.

Şartlar hiç değişmemiş burda. Nerdeyse on yıl oldu. Kadını-erkeği, yolu-suyu hep aynı. Zaman durmuş gibi. Siyah önlüğüyle, yazı defteriyle, birden karşıma çıkacak çocukluk. Her köşe başında saklanmış bana bakıyor.

En çok da şunu düşünüyorum köy yollarını gördükçe. Toz, toprak, harabe... Ben bu köyden vazgeçerek zamanın dışına çıktım sanki.

SEN GEBER BAKARIM BEN OĞLUMA HELE BİR AYAĞA KALKAYIM TORUNUM GELSİN SANA MI MİNNET ETCEM AL KARISI GİBİ ÇÖKEMEYECEKSİN ÜZERİME ELLERİNDE NE BÜYÜKMÜŞ SENİN ÇİRKİN ŞEY TAVŞANI YİYEN KURT SENİ DÖNDÜ AHRETLİĞİM SEN GELSEYDİN HİÇ DEĞİLSE SEN BAKARDIN BANA.

Oysa ne hayallerle göndermişti beni üniversiteye. Yanıma gelecekti, birlikte oturacaktık. Ömrümüzün sonuna kadar mutlu mesut yaşayıp gidecektik. Aslında böyle olmayacağını biliyordum. Ama yine de avuttum onu. Avutmalar... Bir borç sanki. Küçükken de o beni avuturdu:

"Ağlama kızım annen gelecek. Ge-le-cek an-nen."

ÇINGIRAKLI YILAN OĞLUM GELSİN ŞİKÂYET ETCEM AH BİR KONUŞABİLSEM ANLATABİLSEM AH EŞŞEK KOVALAYASI SENİ BİR DİŞİ KUŞ GİBİ AĞZIMIN İÇİNDE BESLEDİM KİMSEYE LAF ETTİRMEDİM EZDİRMEDİM BEN ONU DÜNYA SANA DA KALMAZ SULTAN SÜLEYMANA KALMAMIŞ.

Ağır çekimde ilerleyen bir film gibi bu köy, kurak bozkırları, meyvesiz kavak ağaçlarını gördükçe kimsesizlik duygum daha da artıyor. Ama benden başka bunu umursayan yok. Bana da alıştılar. Sanki köyden hiç gitmemişim gibi. Muhtar hâlâ aynı. Şoförün yanında emirler yağdırıyor. Oyum olsaydı kullanmazdım herhalde. Lakap takma huyu da çoktur bizim köyün. Kıllı Kamer, Hıristo, Feride Kadın hepsi burda. Ha, bak kapının arkasında kalmış! Unutuyordum az daha. Köyün delisi. "Deli" dediysem, yarı deli yani. Üç aydan üç aya maaşını çekmek için annesiyle kasabaya iner. Küçükken menenjit geçirmiş. Gözleri kör olmuş. Üstüne üstlük bir de hakaret, dayak.

Bizim köy işte! Aslında her köy gibi. Aynı yüzler, aynı yaşamlar. Sanırım değişen tek şey babannem.

YER GÖK ZİFİRİ KARANLIK MİDEM BULANDI İÇİM KALKTI SORMA ANAM GELDİ ELMA VERDİ BANA BEN BÜYÜMÜŞÜM O KÜÇÜLMÜŞ KÜÇÜK BİR KIZ ÇOCUĞU OLMUŞ OYUN OYNAMAK İSTER BENLE BEKLE ANACIĞIM BEKLE YOLDADIR ŞİMDİ AYGÜL ÇİÇEĞİM.

Az kaldı. Neden buradayım? Burada ne arıyorum? Bunca yıldır kaçmışken hem de. Ağrıları var mıdır? Beni bekliyor mudur? Yoksa, kendi derdine mi düşmüştür? Bilmiyorum. Hayatım boyunca cevapsız sorularla başetmeye çalıştım. Sonra da alıp başımı gittim. Biraz olsun uzaklaştığımı düşünüyordum. Ama böyle olacağını nerden bilebilirdim. Minibüs hiç durmasa keşke, hep böyle yol alsa.

BAHÇEDEYMİŞİZ AHİRETLİĞİMLE TARLADAN OT YOLMUŞUZ OĞLANLAR DA VARMIŞ YEMEK PİŞİRECEKMİŞİZ SONRA PATOSUNA YARDIM ETTİK FERİDE KADININ EKMEK PİŞİRMİŞ

SABAH TAZE VERDİ BİZE LAL OLDU AĞZIM DİLİM KIZIM SEN Mİ GELDİN OTUR ŞÖYLE BAŞUCUMA KOKUNLA BERABER Mİ GELDİN ÇAKIR GÖZLÜ BADEM DUDAKLI KIZIM.

Ala

Annesiyle birlikte oturuyordu bu babadan kalma evde. Annesi ölümü bekliyordu. O ise, neyi beklediğini bile bilmiyordu. Kocasından boşanalı yıllar olmuştu. Yani kocası gideli. Öylece yitmişti. Bir açıklama yapmadan. Sessiz ve umarsız. Sonra bir mahkeme celbi. Ve kadın anladı ki kocası bir başkasıyla kaçmış. Boşandı ve bir daha ondan haber alamadı. Buna rağmen günde birkaç defa bu konu hakkında konuşurlardı. Önceleri kabullenememişti kadın. Delireceğini düşündü. Bir gün manik depresif olmaya karar verdi. "*İlaçsız yaşayamam.*"

Uzun uzun yelekler giyindi ve ceplerini ilaçlarla doldurdu. Günlerce ağladı. Her an yani. Yemek yerken, çamaşır asarken, tuvalete giderken, banyoyu temizlerken. Baktı ki bunun bir sonu yok. Önce ağlamaları azaldı. Sonra gülmeye başladı. Hiçbir şey olamamıştı kadın, manik depresif bile. Sonra uyku geldi, koca popolu bir kadın gibi gözkapaklarına oturdu. Bir sağa bir sola iyice yerleşti. O an anlamalıydı, belki de bir daha hiç gitmeyecek. En azından uzun bir süre yani. Kafa işte. Önceleri gelip geçici bir durum zannediyordu bunu. Birkaç vitamin hapı, bitki çayı filan. Eşdeğer yani. Yanılmış meğer. Olmadı. Uykuda metabolizma hızlı çalışırmış. Bunu izlediği bir televizyon programından hatırladı. Hangi kanaldı? Kilo üzerine kilo aldı kadın. Yağlı bir göbek, kalın kaşlar, omuzlar çökük. Öylece baktı aynaya bir gün. Aynen öyle. Kendini çöpe atmak ister gibi. Uzun zamandır temizlik yapmadığını hatırladı. Mutfaktan gelen ağır koku, banyodaki kirli çamaşırlar, yıkanmamış lavabo, sifonu çekilmemiş klozet. Salonda kahve içtiği fincanlar dizi dizi. Uykuyu böyle bilmezdi kadın. Bir süre sonra bu ruh halinden de kurtuldu. Ama her şey aynıydı. Evdeydi yani. Annesi onun sessizliğine bir sesti. Ama yaşlı kadın bir oğlu olmasını isterdi. Yalnız ölmekten

korkuyordu. Bir oğlu olsun, evinin üst katında otursun, hastalandığında gelini gelip ona çorba yapsın. Ölüme yakın bu halinde bile, tek dileğiydi belki. Şimdi, dul kızıyla birlikte üçüncü bir ses olmadan yaşıyorlardı.

Bazen ikisi tek bir beden gibiydi.

"Bir tıkırtı mı oldu?"

"Sen duydun mu?"

"Yok duymadım."

"Üst kattakidir belki. Arada bir eve kedi alıyor."

"Odur."

Annesi akşama kadar salondaki divanda uyukluyordu. Yaşlı kadın kendini tespih taşlarıyla yatıştırıyordu. Otuz üç, otuz üç, bir otuz üç daha. Tespih taşlarının sesi horlama seslerine karışıyor, arada abdest alıp namaz kılıyordu. Bol bol geçmiş günleri ve ölümü düşünüyordu. Bazen de ölen kocasını. Kocasının ölmeden önceki vasiyetini. "Kimseyle evlenme" diye tembihlemişti ona. Kızıyla göz göze geldiğinde ise hüzünleniyordu. Kadının ölüm korkusuyla, kızının yaşamak korkusu birleşmişti sanki. Aslında kızlarının içinde en güzeliydi ama nerede yanlış yapmıştı? Elinde tutamadı kocasını. Gerçi burnu biraz kemerliydi, ondan mı? Bunları düşündükçe kızına ihanet etmiş sayıyordu kendini. Annesinin bu haline alışmıştı kadın. "*Yine bana acıyor.*" Oysa her şeye rağmen yaşamak fikrini bile kabullenmişti kadın. Ve kendi mutsuzluğuna annesinin mutsuzluğunu ekledi, oturdu öyle.

Bir gün rüyasında kaşlarını aldırmaya kuaföre gitmişti. Ve bunu uzun zamandır yapmadığını da anımsadı. Orada karşılaştığı bir falcı, kadına "*Mutsuzsun ve inançsız,*" demişti. "*Tamamen, inanca dair kalbin bomboş.*" Ama haksızlık etmişti. Allah'a inanıyordu. Çığlık çığlığa uyanmıştı. Acaba annesine bu rüyayı anlatsa mıydı? Haklı mıydı rüyadaki falcı? Gerçekten öyle miydi? *Yok yok, ben Allah'a inanıyorum ama o beni kenarda tutuyor.* Sonra o gün annesine:

"Ben bugün bir rüya gördüm."

"Hayrola kızım."

"Mithat gelmiş, elinde bir kadın. Eli kolu dolu dolu. Bir elinde paketler, öbür elinde kadın. Kadın konuşuyor gülüyor, ama eline de

sığıyormuş. Sonra beni görüyor. Kadın birden elinden düşüyor. Kadını tutmak için kendini yerden yere atıyor. Öylece kaybolup gidiyor. Ben de evden çıkmış kuaföre gidiyormuşum."

"Ah o Mithat. Kızım biliyor musun? Malın alası dışındadır, insanın alası içinde. Anlayamazsın."

Deniz Bitti

İki yaşına kadar herhangi bir bebekti. Hiçbir şey yapmadan otururdu günlerce. İnatçı hırçın görünürdü gözüme. Beni sevmediğini düşünürdüm. Yoksa dediğimi yapardı. Anlıyordu ama yapmak istemiyordu. Bir renge takılırdı sonra. Belki bir maviye.

Büyümeseydi keşke. Küçücük kalsaydı. Yerinden kalkamaz oldukça,

Sinirleniyordum sanki. Bu dört duvar arasında da oluyor şimdi. Ayaklarım titriyor. Sağ ayağımı tutamıyorum. Çok mu bencilim? Yalanlarını hatırlıyorum. Oysa doğduğunda diğer çocuklar gibiydi. Parmakları minikti ve düzgündü. Bir elinde beş parmak vardı ve ayak parmakları ve şehla bile değildi bakışları. Biraz kiloluydu da. Sadece kafası biraz büyük. "Yeni doğanlarda olur," dediler. Hatta nazarlık bile takmıştım. Anne olmuştum o zaman.

. Bilmiyordum. Bensiz hiç yapamazmış oysa. Hatta ömrü boyunca. Doktorlar "böyle" söyledi, umarsızca. Köşedeki saatti babası. Ve herhangi biriydi annesi. Koltuklara, kanepelere çakıldıkça çakıldı. Her sorumda kendi sesimin yankısını duyuyordum. "Neden soru sormaktan vazgeçtim?" "*Neden soru sormaktan vazgeçtim?*" "Kızım." "*Kızım.*" Hastalandık! Doktorlara götürdüm. İkimizi de. Onun çocukluğunu, benim anneliğimi. Deniz çekip aldı ikisini de. Şimdilerde bu duvarla bahçe kapısı arasında, orlon şişlerimle mavi bir kazak örüyorum. Renkleri severdi. Doktorlar söküyor bazen kazaklarımı, olsun çile çile iplerim var benim. Önce sayı sonra tor. Tersi düzü bir nasıl olsa. Deniz dalgalı. Ama haroşa da iyi olur bu maviye. Aklıma bir soru takılıyor, en çok da bu iplerle boğuşurken.

Duvarda, bahçede, kantinde hep bu soruyu düşünüyorum. Sonra dönüp doktorlara soruyorum. "Kızım nerede doktor?"

Birlikte,

Biz kocamla. Yani aynı anda. Anne-baba olamıyorduk. Önce ben anne oluyordum. Babalık dinleniyordu. Sonra o baba oluyordu. Annelik dinleniyordu. Anneler hep ağlarmış. Ben de ağladım. Bazen, hiçbir şey hissetmesem de. Kızım hissetmeye başladı. Elleri göz olmuştu ona, elleriyle yaşardı. Bazen de yüzümü avuçlardı soluksuz.

Bir gün doktor:

"Denize git," dedi.
"*Denize git,*" *dedi.*
"Deniz iyidir."
"*Deniz iyidir.*" *dedi*
"Deniz büyüktür."
"*Deniz büyüktür.*" *dedi*

Kızım dedi.

Kendi derdini bana yükledi. Ben de denize. O günlerde de denizi dokumaya başladım içime, şimdi ördüğüm kazak gibi. Bir ters bir düz. Aynı anda değil. Önce tersini örmeli denizin.

Ben oyuncak dolu odalarda büyüdüm. Çocukluğum da. Oysa kızımın tek bir oyuncağı vardı: Plastik bir bebek. Çünkü başka bebeği sevmeyi bilmezdi. Başka bebek demek: "Yeniden sevmeyi öğrenmek" demekti. Bebeğin de saçları ipeksiydi. Bizimkisi çocuksu. Bebeğinin saçları ipeksi. İkisi de yarım. Önce saçlarını tarardı. Sonra halıya vururdu. Çıkan sesleri dinler, gülümserdi. Kazak bitince, bir de bebek elbisesi başlayacağım. Ama denizi ilmeklemek uzun sürüyor. İlk kez denize baktığında onu bizden çok sevdi. Bebeğini bırakıp. Heyecanlıydı. Kara bir dehlizden maviliklere atlamak istedi. Belki bedeninden kurtulmak istiyordu. Şimdi ben de onun gibiyim. Bu

kazak kocama. Sonra bir bebek elbisesi öreceğim kızıma. Sonra da güzel bir uyku başlayacağım kendime. Çift ilmek. Hiç bitmeyecek bir uyku. Mavi kapı kapandı. Kırmızı bir bikini giydirdim kızıma. Denizden hiç korkmadı. Oysa benden korkardı kızım. Hayatındaki bir çift gözdüm. Bir çift tek bakış bile değildim. Bakışları ne renkti bilmiyordum. Bikinisi atmak istedi. Babası onu kendine çekti. Oysa dokunulmayı sevmezdi. Bir başkasının sıcağını. Denize gitti. Deniz dalgalıydı ve derindi. Ve babasının tokadı her yerindeydi. Sular çarptı yüzüne, deniz ıslandı kızımla. Ve atkuyruğuydu saçlarım. Ve elleri saçlarımdaydı. Bu defa aynı anda anne baba olduk. Oyuncak bebeğini suya attı. Bebek derinlere gidiyordu. Bebeğinin peşinden gittim. Çünkü başka oyuncakla oynamazdı. Bilmezdi. Kızım da derinlere gitti. Babası yoktu. Babası gitmişti. Tokadını da alıp gitmişti. Oysa ben onun baba olduğunu sanmıştım. O ise beni anne sanmıştı. Denizle birlikte kabardı kızımın bedeni. Sonra yavaş yavaş geri çekildi. Hareketsiz uzandı. Camdan bir biblo gibi. Suyun üzerinde. Küçük küçük kabarcıklar. Dokundum patlattım. İçi boştu.

Geceleri seviyorum. El ayak çekiliyor. Kapı duvar. Tam bir sessizlik. Çıt yok. Bu duvarlar arasında kazak örüyorum. Doktorlar, ördüğüm kazağı göremiyorlar. Oysa bir görseler üzerinde deniz var. Deniz büyük. Ara sıra gazete okuyorum. Uyuyorum. Sabahları doktorların konuşmalarıyla uyanıyorum. Bilincimin kapalı olduğunu söylüyorlar. Bilmiyorlar ki. Ben hatırlıyorum her şeyi. Verdikleri ilaçlar unutturamadı kızımı. Hayır hiç kimse suçlu değil. Kocam da. Çünkü bu doktorların hepsi yalancı. İhtiyacım olduğunda ortadan kayboluyorlar. "İyi olacaksın," dedikleri zamanlarda hastalanıyorum. Yok yok, yaramadı anneliğime bu dört duvar. Kimsenin suçu değil. Dedim ya, ben yapmadım. Kendisi boğuldu. Anneyim ben. O doğduğu günden beri. Anne. Sahile boylu boyunca yatırdılar. Dalgalar ve sineklerin uğultusu. Bir de gazete kapattılar üzerine. "Kapatmayın," dedim. Bakayım." Bilincimi kaybettim o zaman. Şimdi iyiyim. Anneler böyledir, oradan biliyorum. Kapattılar. Ben de cinnet geçirdim. Anneler karşılıksız sever. Bir gün saçlarını taradım. İpektendi saçları. Ucuz değildi ipek ve saçları çok güzeldi. Teni de. Kızıma bakmayı severdim. Diğer anneler gibi. Onlardan bir farkım

yoktu. Tüm kadınlar gibi ben de küçük bir kız çocuğuna kapıldım. Kızım da bana doktorlar gibi yalan söyledi.

Ve kollarım morarıyor iğnelerden. Damarlarım bitiyor. Serumlar ellerinde kalıyor. Beyaz önlüklü bakışlar üzerime çevriliyor. Onlar da beni izliyorlar. Kızımın hayatını izlediğim gibi. Ölüm anı kaçmamalı. O an gelirken uyumamalı insan. Bu bakışları istiyor muyum? Soru mu sordular? Oysa benim hiçbir şeyden haberim yoktu. Olsa durur muydum? Anneyim ben. Yalan söylüyorlar. Doktorlar, kocam, komşular, annemler. Seviyordum ben kızımı. Denizi tanıdım ve dalgaları öğrendim. Kızım gidince çok hastalandım. Sevdiğim için. Yoksa ne işim var benim bu dört duvar arasında. Hiçbir şey istemiyordum. Ben yalnızca onun bebeğini kurtarmak istedim. Kaybolmasın diye. Deniz deniz dedikleri buymuş meğer.

Deniz bitti.

Aradan çok zaman geçti, uyandım. Kocam da yok artık. Gitti. Peki, yas neden hep tek kişiliktir?

KUŞLAR

Bu yatağı cam kenarına taşımam iyi oldu. Biraz olsun günışığı görüyorum. Akşama kadar böyle işte. Balkon oda, oda balkon. Bu yastık var ya, bu yastık! Benim en yakın arkadaşım şimdi. Yataktan dışarıyı seyretmek olmuyor, kalkıp gezineyim biraz. Ayaklarım açılsın.

A kimler gelmiş! Ne sevindim bir bilseniz. Fazla gelip gidenim yok. Bir siz varsınız. Geçmiş günleri özlüyor muyum? Onu özlüyorum belki, geçmiş günle beraber. O gidince ben de yaşayamam sanmıştım. Kazık kakmayacağım bu dünyaya. Biliyorum. Hep ölümü bekledim. Baktım seneler geçiyor, mevsimler değişiyor. Ben bu yaşlı kalbime, yorgun bedenime rağmen ayaktayım. Saçlarım beyazladı, ferim söndü belki. Her türlü hastalık... Kanım çekilmedi bir. Vaktimi saatimi bekledim. Gelmedi bir türlü. Gençlik başka şey. Aklına gelmez ölüm. Ama otuzundan sonra bakarsın ki sen de yaşlanabiliyormuşsun. O zaman anlarsın, bu dünya yalan. Ama iş işten geçmiş olur. Bunu anlayınca çok geç kalmış hissettim. Çünkü yeni bir şans vermiyorlardı sana. Belki şimdi olsa başka türlü yaşardım.

Laflayalım ya, bir yandan da ekmeğinizi yiyedurun. Sabahtan hazırladım. Denizden hafif bir esinti var. Üşütmemek lazım. Deniz dediğime bakma işte. "Kızgın deniz" derler, anlatayım da dinle. Bak oğlum şu sahil var ya. Büyük büyük gemilerin olduğu marinalar. Ordan yolun karşısındaki evlere kadar hep suydu. Sahilden denize girerdik. Şimdilerde denizin rengini göremiyorsun. Bir de çıkartmışlar "deniz çekildi" diye. O da neymiş? Az kaldı, alacak deniz verdiklerini bir bir. Rengini çalmışlar, balıklarını, yosunlarını. Taşlarını dahi! Kuru taş. Donuk, ruhsuz bir mavi bıraktılar geriye. Balıkçılarını çaldılar. Ağları, çapaları, halatları. Denizin başı dumanlı, buğulu kokusunu çaldılar. Elleri yarık balıkçıların sarı çizmeleri de

yok artık sahilde. Bıyıklı, bereli, evine ayda yılda bir uğrayan denizciler de. Kavgaları, küfürleri de. Ağlara balıkların düştüğü andaki sevinç çığlıkları da duyulmaz olmuş artık buralarda. Yoksulluklarını bile çalmışlar denizin. Ama durun siz. Daha bitmedi. Hesap yapıyor deniz yıllardır. Sahilde tek tük kalan çınar ağaçları ve üzerine konan kargalarla birlikte düşünüyor. Gürleyip coşuyor ya kimi zaman. İşte hep ondan. Şu gördüğünüz evler var ya. Bak şurda, sahildeki. Almaya güç yetmez. Çok katlı, asansörlü, doğalgazlı, denizi görüyor hepsi. Bir gün sular altında kalacak. Yine ziyaretime gelirseniz görürsünüz belki o günleri.

Dur soluklanayım, bir sandalye çekeyim. Bir daha ki gelmene kızları da getir. Biliyorum sıkılıyorlar benden. İnternette yokmuş hem. Bunca zaman internetsiz yaşamışız. "Ne yaptık" diye düşünüyorum. Bezden bebeklerimiz vardı. Kapının önünde toplanıp elbise diker, yemek pişirirdik. Çocukluk işte. Oğlanlar bize misafir gelirdi. Doktorculuk oynardık. Az içmemiştik mantar ilaçlarını şifa niyetine.

Kızım, sen nasılsın? Bugün iştahın yerinde bakıyorum. Yanına sokulayım biraz. Çok gürültü var değil mi? Tatil ya, bugün çok kalabalık olur sokaklar. Keşke tek çocuk sesiyle kalsa! Ona razıyım. Korna sesleri, seyyar satıcılar, kuru gürültü... Ne diyordum işte? Mantar. Çok severim mantarı. Mantar toplardık mahalledeki çocuklarla. Her yer dümdüz araziydi o vakit. Kokusunu uzaktan alırdık. Toprak kokusuyla karışmış bir ekşilik. Toprak yoksa, olmaz. Ben de bir gün gideceğim toprağa. Rahmetli. İyi adamdı. Hiç üzmedi beni. Zamanında ben çok sevmiştim onu. Ama benden önce başkasını severmiş. Bütün âlem biliyordu. Alamamış sevdiğini. Benim kısmetimde o varmış demek ki. Bizim oralardandı kadın. Rahmetliden iki sene sonra o da öldü. Az kıskanmadım. "Bu tarafta olmadı ama öte tarafta buluşacaklar" diye. Sahi sevmiş midir o kadar? Öyle olsa. Ölsem ben ölürdüm di mi? O kadına mı kalmış arkasından üzülmek. Ecel işte, ecel! Toprak çekmiş. Ha toprak! Toprağın kokusunu alınca toplayıverirdik mantarları. Eve seğirtirdik. Sobanın ateşini körükleyip üzerine dizerdik öylece. Ortasına da bol tuz. Isındıkça büzüşürdü kabukları. İçine çekilirdi. Çirkin, yaşlı kadınlara

benzetirdik. O zamanlar babaannem vardı. Dişleri dökük. Onun ağzı gibi yamru yumru olurdu. Isındıkça sulanırdı sonra. Babaannemin yemek yerken ağzını şapırdatması gelirdi aklımıza. Salyalarının aktığını hayal ederdik. Birden midemiz bulanırdı. Mantarların suları kabuklarından taşmaya başladıkça, bir ıslaklık yayılırdı etrafa. Her şeyi unuturduk. Bir yanda sobanın üstünde kaynayan güğüm, bir yanda tüten mantar sesi.

Sen hatırlamazsın bunları Fahriye'm. Daha yoktun o vakit. Bakma öyle! Alındın mı kızım? Ne çok özledim seni. Senin kokun bir başka. Çok sık gelemiyorsun, biliyorum. Kocan pek huysuz çıktı. Her şeyine karışıyor. Şoför olmak suç değil ayol. Tamam, sıkıntılı meslek. Ama ne hakkı var seni kırmaya? Dışarıda kuzu evde aslan. Oh, ne âlâ memleket! Daha ilk dayağında "boşa" demiştim sana. Dinlemedin. Seven böyle yapar mı hiç? Haklıydı rahmetli baban. "Ben arabacıya kız vermem," dediydi. Yok, arabacıların da kendine göre bir haysiyeti var. Sapanbağları'ndan sahile gitmek için binerdim faytona. Gece gündüz aynı paraydı. Ölseler fazlasını almazlardı.

Öyle gözlerini devirip başını öne eğme kuzum. Biliyorum, Fahriye'm utanıyorsun. Anlatamıyorsun. Eve geç vakit geliyor. Kim bilir hangi kadının yanında. Sen arada uğra yine. Beni habersiz koyma! Ne güzel işte. Bir araya geldik. Gençlik günlerimdeki gibi. Ama her gün gelin, emi!

Kapı mı çaldı? Dur, bir bakıp geleyim. Bakkalın çırağıdır. Gitmiş galiba, kimse yok! Ne vefalı çocuk. Her gün çalar kapımı. Bir şeye ihtiyacım var mı, sorar. Ben de her gün ekmek aldırırım. Bir başıma ne yaparım bu kadar ekmeği, merak eder. Ama soramaz. Çekinir benden. Mahallede deliye çıkarttılar ya adımı. Belki de ondandır. Çöplükmüş evim. Bir titizlik, temizlik tutturmuşlar. Pismişim. Sizi de biliyorum ben. Gençliğimde evinizden bir yudum su bile içmezdim. Ama atamam ben eşyalarımı, anıları var hepsinin. Rahmetliyle yaşadığım acı tatlı günleri nasıl unuturum. Tek bir tanesine dokundurtmam. Erken gitti rahmetli, genç yaşta dul kaldım. "Evlen evlen" diye çok söylendiler. Gençlik işte! Bugünleri hiç düşünemedim. İyi ki siz varsınız. Hem düşünseydim ne değişecekti ki. Yıllarca aynı

yastığa baş koymuşsun. Bir daha o yastıktaki boşluk dolar mı? Hatıralarıyla yaşıyorum. Hatıraları ölmezmiş insanın.

Ölmeden evvel biraz tartışmıştık babanla, hatırladın mı Lütfiye? O gün kocanla gelmiştiniz. Son gelişinizdi. Sizi kovmuştu evden. İzin almadan evlendin ya, bir türlü kabullenemedi. Baba işte... "Ölüme de gelmeyin," demişti. Siz çıktıktan sonra, ben de bir kavgaya tutuştum sorma. Bilsen, şimdi o sözler nasıl yüreğime dert oldu. Evlatcağızım. İyi ki geldin Lütfiye. "Kaçtığıma değdi," derdin hep. Bir kere bile pişman olmadın. Kocan helal süt emmiş çıktı. Mert çocuk, ben de severim. Sen mutlu ol kızım, bari sen!

Vakit ne güzel geçiyor siz olunca. Eskiden olsa kahvaltıdan sonra bunalır, ne yapacağımı bilemezdim. Şimdi öyle mi? Siz bekleyin. Ben çayımı tazeleyip geliyorum. Geç kaldım biraz. Çay içmeye bardak kalmamıştı. Bulaşık yıkadım. Fincan sevmem ben! Yazları ne güzel! Akşam da geç oluyor. Ama ne gündüz ne akşam. Yalnız olduktan sonra. Güzelmiş. Laf benimki de. Siz yazları daha az geleceksiniz. Biliyorum. Ama ben yine de bu camın önünde beklerim. Bahçede çiçeklerimle oyalanırım. Onlarla da dertleşiriz biraz. Çiçek fidelerini getirttiğim zaman "Bunları ekip ne yapacaksın?" derlerdi. Ama aklı zor kadınım. Dediğimi yaparım. Ektim, baktım, büyüttüm. Şimdi millet yeşile hasret. Az daha param olsaydı, bu müteahhit beni sıkıştıramazdı "ev ev" diye. Yıllardır direniyorum. Hasan seninle de aram açıldı. Biliyorum, kızgınsın bana. Ama seversin anneni. Bak dayanamadın, geldin. Gerçi sağda solda "Benim öyle annem yok, aç bıraktı bizi, süründürüyor," diyormuşsun. Üzüldüm a oğlum. Annelerin dileği, evlatlarının mutluluğudur. Ama anla işte! Bu eve gelin geldim ben. Saçlarımın tokasını burada çözdü rahmetli baban! Nasıl ihanet ederim, her yerde o var sanki. Hatırlar mısın, hasta bir çocuktun? Seni kucağımızda az taşımadık doktorlara. İlk yürüdüğünde de düşüp kaşını yarmıştın. Az üzülmediydik. Sonra sonra evde ne vazo bıraktın ne de cam.

Mustafa yine sona kalmış. En küçüğünüz. Ben ölürsem sahip çıkın ona. İki elim yakanızda. Bilesiniz. Ne yer ne içer bu çocuk? Hep kızdınız bana! Biliyorum. Ama "tekne kazıntısı" derler ya. Aslında evlat işte, hepsi bir. Biliyorum, beni anlamıyorsunuz. Ama sizden

doğan da size yapsın. Beni ancak o zaman anlarsınız. Siz de seversiniz annenizi biliyorum ama Mustafa ayrı. Mustafa'm, o gelin olacak beni evden kovduktan sonra sen de hiç gelmeyeceksin sandım. Aslında sana belli etmek istemedim. Ama sen anlarsın annenin dilinden. Gönlünden geçeni bilirsin. Hoş anladın da ne oldu. Bir şey mi yaptın? Gerçi, sen de haklısın. Hep senin başına kalacak değilim ya! Hiç kaynanalık etmedim ama el kızı işte. Ah yavrularım, şöyle bir bakın annenize eski halinden eser var mı? Bu hallere düşeceğim hiç aklıma gelir miydi? Zaman işte, geri alamazsın. İçinden çıkamazsın. Gitmek istersin, gidemezsin. Vaktin gelince de kalmak istersin ama kalamazsın. Ne çok özledim seni Mustafa'm. Bir bilsen. Bu tıkırtı da ne? İçerden geliyor. Siz yiyedurun. Ama gitmeyin ben gelmeden.

Hâlâ burdasınız, gitmemişsiniz. Siz de alıştınız bana! Ah Fahriye, holdeki aynayı hatırladın mı? Aynada kendime bakamaz oldum. Karşısına geçiyorum. Ben değilmişim sanki. Nerde kadifemsi tenim? Saçlarımı hiç toplamazdım. Belime kadardı. Hafif makyaj yapardım. Sonra tunikler modaydı. Dökümlü, omuzları vatkalı. Altına da dar kot giyerdim. Yaz kış çok severdim böyle giyinmeyi. Kış olunca çizmeleri geçiriverirdim. Yazın da önü açık apartman topuk giyerdim.

Dinle Hasan! Yetmiş sene yaşadım. Dünya öyle bir yer ki! Bir yetmiş sene daha baksam, doyamam. Ömrün böyle hızlı geçtiğini anladığım gün, yaşamak da zor geldi. Doymadın mı Fahriye'm? Tabii ya, rüzgâr uçurdu ekmeğini. Biraz daha ekmek getireyim sana. Bekle! Kursağına dokundurtmuyorsun ki bakayım, aç mısın diye. Kaçıveriyorsun hemen. Tüylerin de yere dökülmüş, hasta mısın yoksa? Fahriye kızım, bak! Mustafa'm geçiyor yoldan. Yürüyüşü de hiç değişmemiş, babası gibi bir ayağını içe basar. Mağrurdur Mustafa'm. Değil mi Hasan? Oğlum Mustafa, ne çok özledim seni. Haydi el edelim Fahriye, belki görür bizi. Tıpkı babası! Babası! Yok, yok! Olmaz öyle şey. Ben bu dünyada, onlar öbür. Kıskanacak bir şey yok ki. Öldü ikisi de. "Ölünün kendine hayrı yok," derler. İyice delirdim ben de. Boşver! Fahriye çocukluğumda bir güzeldi buralar. Peki, ben niye ölmedim. Sevmiyor muydum rahmetliyi? Şu sahil

var ya! Dalgaların her sahile vuruşu ayrı bir tondu. Bir de kokularından tanıyordun buraları. Taze kaynatılmış reçel kokusu sarardı baharda. Çilek, erik, incir, ne ararsan. Yazdan konservelerini yapardı kadınlar. Sokaklarda kazan kazan ayvalar kaynatılırdı. En temizini annem yapardı ayva reçelinin.

Sanki her sokağın, her çocuğun bir kokusu vardı. Mahallede çamura bulanan ayakkabıların, eskimiş oyuncakların, plastik topların, çıplak ayakla sokaklarda gezmenin, büyümenin de... Bunu şimdi anlıyorum. Yitirdiğimde... Yalnızlığında kendine göre bir kokusu varmış. Hem de yapışkan, durdukça ağdalaşan, bulaşan bir koku. Dışarıdan bakınca anlaşılan, bakışlarıma ve saçlarıma sinen yalnızlık. Şimdilerde betonun kokusu denizinkiyle karışmış. Yosunlu. Bir bulanıklık sarmış etrafı. Deniz bile artık emin değil maviliğinden. Rengini aldığı gökyüzü delinmiş. Artık uçsuz bucaksız boşluk.

Ne diyordum Fahriye, Hasan? Boşlukta yaşıyorum artık. Yaşamla ölüm arasına, o griliğe yazılmış yazgım. Artık ne kahkahalarla gülebiliyorum ne de yasımı tutabiliyorum. Ama hastayım. Bu evde, bu cam kenarında, bu yatakta. Ara sıra balkona çıkıyorum. Siz geliyorsunuz kanatlarınızı çırpa çırpa. Bir de arada bakkalın çırağı. Hastayım elbet, yatar mıyım hasta olmasam?

DÜĞÜNE

–Masanın altından yapılan bir düğün betimlemesi–

Düğündeyim. Gelin ve damat. Akrabalar bir de. Bak bak bitmeyen. Vazgeçiyorum. Oysa gelin ve damat tek. "Akrabalar önemli," diyor annem. Çok işine yarar insanın. Gelin ve damadın. Dirisinde ve ölüsünde. Mesela. Çok güzel şaşırırlar. Kimi zaman da çok güzel kaşlarını çatarlar. Ya da kollarını masaya yaslayıp. Neyse işte. Kalabalığı severler. Kimi zaman önce dudaklarını görürsün. Sonra belki bir çift bakış.

Gelin ve damat pistte. Işıklar sönsün. Alkış. Kim alkışlasın? Yürü be! Kim yürüsün? Yaşa be! Kim yaşasın? Kim oynasın? Akrabalar. Güzel yaşayan güzel oynarmış. Müzik hiç rahatsız etmiyor. Gelişigüzel. Birileri sürekli çoğalıyor. Basit şarkılar çalıyor. Evet evet. Basit şarkıları seviyorum. Ben. Biz. Biz severiz.

Dul olmasaydım ben de evlenirdim. Dul kalmak. O başka bir şey. Şimdi ben dul duruyorum. Burada. Tam da bu noktada işte. Bu masanın altında. Kuş kadar. Annemin yanında. Elimden tutmuş küçülmüşüm sanki. Altımı ıslatmışım. Tut ki bugün dul olmasaydım:

> Çok isterdim aslında ilk cümlesi aşk olan bir öykü yazmayı,
> Sonra tarihten, coğrafyadan, sosyal bilgilerden bahsetmeyi,
> Ya da.

Mahallenin hepsi dul kalsa keşke. Dul bakkal olsa. Dul tüpçü, dul kasap, dul çöpçü, dul bankacı, dul doktor, dul yazar. "Yazardan dul olmaz," dese biri. "Böyle yazamazsın," dese. Sonra bütün mahalle

birbirini aldatsa. Kim demiş "kocam beni aldatmaz" diye? Aldatmış da dul kalmışım. Bir kere daha aldatsa keşke. Bir kez daha dul.

Gelin hanım pistte. Topuklu ayakkabıları ile oradan oraya koşturuyor. Nereye koşturuyor? Halaya, çiftetelliye. Yeni akrabalarına. Bir, ki, üç. Bir sağ, bir sol. Sonra yeni babasına dönüyor. Sonra eski baba, yeni baba. Eski amca, yeni hala. Bak gelin hanım bu görümce. Tekrar. Görümce. Bak bu da kayın. Belki eltilerin de olur. Neden olmasın? Bu da onun babası, bu da abisi. Seninki işte. Birilerinin bir şeysi. Abimsi, amcamsı bir şey.

Dul durmasaydım keşke. Ve burada olmasaydık. Elimde bir şişe şarapla odaya girdiğim saçmasapan bir film repliğinde olsaydık. Başa dönüyorum. En başa. Bir kadının gülümsemesine:

Elimde bir şişe şarap (kadın şişeyle içeri girer, yüzünde tuhaf bir gülümseme, üzerinde kırmızı mont.)
Geçerken uğradım.
Yürüyorum yalpalayarak,
Bir sigarayı bölüşebilirdik seninle,
Çok içine çekme alışırsın.
Burayı tanıdım. İstinye.
Biraz daha şarap. Peynir yok.
Bakkala sipariş verebiliriz.
Bizim bakkal dul. Harita metot defterinin ortasından bir dal kopartmış,
Peyniri ona sarmış.
Bitmiş bir piyes karalamış üzerine.
Benim suratım yarım.
Kadın gülümsemesi nasıl oluyor?

Hayır, yapamam ben. Sen istersen devam et. Ayağına basma kimsenin. Bak, gelin hanım o topukla olmaz. Yaş pasta ve limonata. Yemekli olsaydı keşke. Hala olmak zor bu devirde. Krep topuz. Yanları basık, yukarısı kabarık. Onunla uyumlu abiye elbise. Yakası fırfırlı. Oynayan erkekler topluluğu. Erkekler yerine başkasını oy-

natmıyor. Ama kaynana oynatıyor. Hım. Bence kaynana dantelli külot da giyiyor. Bu adamın da bağrı çok kıllı. Bilinmez. Aile bu.

Aslında saflar belli, sandalye ve masalar. Bizim taraf karşı taraf. Şimdi oradan bir adam gelse. Karşı taraftan. "Ben de erkeğim, benimle de evlen" dese. Bir sağa bir sola baksam. "Yeterince dulum, çok dulum. Hatta dul kadın kokuyor buralar." Koklasa:

Ruj ve izmarit ve kapalı alan ve kadınlar en büyük ahmak. Bakkalın harita metot defterini alsam. Bir yaprak da ben kopartsam. Karşımdaki adamı çizsem:

Işıklar sönmüş. Öyle farz edelim. Bir o bir ben. Kalabalık; çok yakın çekim. Göremiyoruz. Ha, bir de annem. Şimdi. O, ben, annem. Adam gözlerini bana dikiyor. Bakışlarını hissediyorum. Hiç utanmıyorum. Utanmamış gibi yapıyorum. Aklım gelinliğe kayıyor. Adamı orda bırakıyorum. Fransız gipürünü sevdiğimi hatırlıyorum. Etekliği uzun, düz saten. Kuyruğu uzun. Duvağı kısa. Acaba duvak da uzun olsa. Bu kuyruk nereye kadar. Gelinliğinse bunlarla alakası yok. Defterden kopardığım sayfa buruşmuş. Elimle iyice düzeltiyorum. Etrafa bakıyorum. Kimse görmüyor. Hiçbir şey olmamış gibi yazmaya devam ediyorum. Şu karşımdaki adam evlenme teklif etse. Hem de telefonda. Hep telefonda konuşsak. O cebi çaldırsa, ben evi arasam. Küçükken "Hiç evlenmeyeceğim," derdim. Küçük kızlar evlenmez. Ya da babalarıyla evlenir. Annem akşamdan kalmış. Şişmiş gözkapaklarını boyayla kapatıyor. O da ruj sürmüş. Dudaklarına. Ve yanaklarına da iki küçük dokunuş. Çünkü allığı yokmuş. Annem oturuyor, hiçbir şey yapmadan. Salon sakin. Gövdeler daha koyu. Ben parlıyorum. Dul bir ışık. Adam bana göre değil. Vazgeçiyorum. Hım, sen en iyisi beni terk et. Ya da terk etme. Başkasına git. Onunla daha çok yakışırsınız. Yan yana çiziyorum ikisini. Kız üç kutucuk, adam beş. Adam kızdan büyük. Kız aslında iki kutucuğa da sığardı. Boydan değil. Ama ben onu biraz büyük çizdim. Çünkü adam büyük. Boydan da.

Adam kızdan heyecanlı. Ama ben kızı da kırmızı çizdim. Annemden daha kırmızı. Kız oralı değil. Annemse bağrını açıp duruyor. Kırmızı gözlerle ona bakıyorum. Burada satırlar titrek. "Herkes

açıyor, ben de açayım," diyor. Galiba heyecanlanıyorum. Harfler. Dekolte. Ve abiye. İkisini ayıramıyorum. Uç uca verip dolaşıyorlar. Dul durmasam, evlensem de abiye istemiyorum. Her zaman giyebileceğim bir şey olsun. Adam yine bana kalıyor. Hemen affetmek istiyorum. Annem etlerimi büküyor. Ama nazlanmayı beceremiyorum. Ka-dın gü-lüm-se-me-si yazıyorum. Boş satırlara. Salon aydınlanıyor. "Takı merasimi," diyor biri. Bir diğeri "Sinek," diyor. Sinek takalım. Biriktirdiğim sinekleri götürmek istiyorum. "Sinekler de yumurtlayacak," diyorum takıyı takarken. Gelinle damat kızmıyor bana. Aileler kızabilir. Aileler birbiriyle evleniyor. Sadece gelinle damat sevişiyor. Salon bulgur gibi kaynıyor. Etten adım atılmıyor. Et ve parfüm kokusu. Sineklerimi de alıp gitmek istiyorum. Dul kadınlar korkarmış Tanrı'dan. Annem öyle söylüyor. Adamı gözlerinden tanıdım. O da benim gibi yalnız. Elini tuttum. Gitmek. Ya da saklanmak. Bakışları çizmek istedim. Fakat çok. Bir, ki, üç. Sayamadığım kadar göz. "İyi," dedim. Annem:

"İyi dersin, kötü çıkar; kötü dersin iyi."

Umursamadım. Devam etti:

"Küs durursa, koynuna kuşağına girmezse, ölür de maaşını yedirmezse."

"Ölüm acısını çok güzel çekerim," dedim. Hatta en güzel ben çekerim.

"Kırmızı koltuk almazsa, etliye sütüyle karışırsa, elin günün içine çıkamazsan..."

Tam annemi çiziyordum ki üçe dört, benden büyük...

Annemin bakışları da kalabalığın bakışlarına eklendi. Bir kutu çiziyorum, altıya sekiz. Kibrit kutusu. Buraya saklanıyoruz adamla. Bu kutuya kimse giremiyor.

OYUNA

Balkondan yarı belime kadar sarkıyorum, hiç işte, oyun olsun. Ölmem ki ben! Ölmem. Napıyım yetmişimi geçmişsem, hâlâ genç, güzelsem suç bende mi? Deniz de pırıl pırıl bugün. Bahar havası var. İstanbul... Güneş denize vuruyor, deniz gözlerimi alıyor. Martılar... Gemiler... Uzaktan gemiler de martı gibi görünüyor. Hafif bir rüzgâr esti, denizin kokusu doldu iliklerime. Gözlerimi mavi göğe çevirdim, işte burdayım! Ha evet, burdayım, geldim! Kapı mı çaldı, yok, gündelikçi kadının gelmesine daha çok var, bu saatte kimse gelmez. Gelmesinler. Gelmemekte haklılarmış, sağda solda böyle konuşuyor kızlarım! Doğur, büyüt, bu yaşa getir, sonra kalkıp sana hesap sorsunlar! Torunumla tehdit ediyorlar, "Göstermeyeceğiz," diye. Gösterme. Senden ne hayır gördüm ki çocuğundan göreceğim. Hem ben de doğururum belki. Nerden biliyorsun? Şu gündelikçi kadın da küllükleri yıkamayı bilmez ki. Herkes de cahil sanır gündelikçileri. Benim kadınım görgülü, aaa yoksa sokar mıyım onu evime, pırıl pırıl giyinir, eli ayağı tertemiz, konuşması düzgün, akıllı, uyanık... Çabuk öğrendi işi, ilk geldiği gün böyle değildi, tabii azıcık yol yordam öğrettim ona.

Balkonda boğaza karşı püfür püfür sigara içmeye bayılırım. Doktor kızdı. "Altmış yıldır içiyorum," dedim. Ağızlık kullanıyorum, tütün sarıyorum. Doktor "Devam et, sen bırakırsan ölürsün," dedi. Ölmem ki ben. Ölmem. Şöyle havalar biraz daha ısınsın, balkonda yapacağım kahvaltımı. Mis gibi ev yapımı reçeller, domates, peynir, kızarmış ekmek, üzerine de biraz poy... Kahvemi de burada içerim. Sonra gündelikçi kadınla yeni çiçekler ekeriz. Belki de şöyle küçük bir ağaç dikeriz. Menekşe istemiyorum, hemen soluyor, bakması zor, yaprakları ıslanmayacak, çok güneş görmeyecek. Olur mu, hiç? Benim evim her taraftan güneş alıyor. Aydınlık olmadan yapamam

ben. Sabah kalkınca ilk işim perdeleri açmaktır. Şöyle tropikal bir bitki dikeyim ya da kaktüs... Mini uyanmış. "Yavrum gel annene, dolanma ayaklarıma, mama vercem sana." Ellerimi sevmiyorum, yaşını saklayamazmış insanın, öyle gerçekten, yetmiş bin çizgi var. Sanki her yapıp ettiğim, her yaşadığım yazılmış ellerime, n e d e r i n ç i z g i l e r i m v a r b e n i m. Hım, tırnaklarım da uzamış. Manikür gidemedim kaç gündür. Neyse artık tatile çıkmadan hallederim. Kuaför kızlar enerjime hayranlarmış, öyle söylüyorlar, ayol siz daha ne gördünüz ki! Evet evet, şu köşeye küçük bir gül fidanı dikebilirim. Kenarlara da rengârenk akşamsefaları... Duvarların rengini de değiştirsem yaz gelmeden. Açık mavi yapsam ya da somon... Kırmızı koltuklarımı çok seviyorum onları değiştirmem. Gündelikçi kadın "Çok eskidi sat bana," dedi. Laf icabı diyor o da, biliyor para istemem... Ama vermem ki ben onları. Vermem. Bir daha nerde bulayım aynısından. Kadınla aramız iyi. Komşular kızıyor, içli dışlıymışım, ne idüğü belirsizmiş. Hıh, siz öyle sanın. Geçenlerde para yatırmaya gittim bankaya, yatırıp çıktım, sonra o yatırdığım parayı evde aramaya kalktım. Gözüm döndü tabii, hırsız tuttum kadını. Hemen polis çağırdım. Ağladı, yalvardı, dinlemedim. Polis bana "y a ş l ı" der gibi baktı. Bunamışım da bu yaşta normalmiş. Şikâyetçi olmadım, gitti polisler. İçlerinden küfür etmişlerdir, uğraştırdım ya. Oh olsun işte! Oh olsun. İki gün sonra parayı bankada buldum. Tabii çok üzüldüm. Özür diledim. Barıştık. Öyle şeylerin lafı olmaz aramızda. Napayım canım, her insan unutur, ben de unuttum işte. Unuttum. Kızlarım da unuttu. Oğlum zaten Amerika'da. "Gelme," dedim, "sen buralarda yapamazsın, alışmışsın oraya."

Geçenlerde çiçek göndermiş, beni seviyormuş, bana âşık olmuş, sen başkasın diyormuş, kimse benim yerimi tutamıyormuş, yaşım da varmış ama güzelliğim de yerindeymiş, belki çocuğumuz bile olurmuş, annesiyle tanıştırcakmış beni, işe girmesi gerekiyormuş önce, bu aralar ondan beni arayamıyormuş, parası da yokmuş, beni nereye götürcekmiş parasız pulsuz, çok yalnızmış, yanlış yapmış, zamanla her şeyi düzeltecekmiş, eskisi gibi severmişim yine, sevişirmişiz, durumunu düzeltince arayacakmış, çok sıkılmış, seviyormuş, özlemiş, fısıl fısıl fısıldadı, fısıltılar çığlık oldu, ben de duydum işte! Duydum.

Çok ayıp ettim çocuğa, kızlarım küstü diye! Hem ne olmuş otuz yaş küçükse. Beni seviyor işte! Seviyor. Kızlara anlattım, rahmetli iyi adamdı, beni el üstünde tuttu, gönlümü hoş etti, onun yeri başka; ilkler unutulur mu? İlk kocam, ilk doğumum, ilk çocuğum... Ama olgunluk da ayrı... Her yaşadığım farklı bir tat bıraktı dimağımda. Şimdi izin vermiyorlar, yaşamamı istemiyorlar. Ben onlara öyle mi yaptım? "Sevdikleriyle evlensinler" diye rahmetliyi bile karşıma aldım, şimdi neymiş bunamışım, malımı bile yiyemezmişim. Ama buraya kadar daha da koklatmam ya, evden de çıkartcam kızları, benim üzerime evler. Torunum da gelirse görürüm. Napalım, yeni bir hayata başlayacağım ben.

Adama birazcık para göndersem, ayıp ayol, bu yaşta cebinde harçlık yok. Belki gelir, çiçek de getirir, birlikte fidan dikeriz. Her hafta gelip sular, balkonda kahvaltı yaparız boğaza karşı, oh sefam olsun. Seviyor işte! Seviyor.

Belki o günlere dönemem tekrar. Yirmili yaşlar. Ama kadınlıktan da emekli olunur mu, yaşamaktan olunmuyor da, kadınlıktan neden... "Çok yoruldun yaşamaktan, birazcık dinlen," diyorlar mı, demiyorlar işte! Neden bir saksı olacakmışım ki? Olmıycam işte! Olmıycam.

Sinemaya gitmek istiyorum yine, yeni filmler görmek, yeni yüzler tanımak, gidilmemiş yerlere gitmek, ölmem ki ben! Ölmem. Parkta yürüyüş yapmak, kedilerimi beslemek, yine yeniden heyecanlanmak, merak etmek, kıskanmak, çocuk doğurmak, şefkat, sıcaklık, sahilde sevişmek... Umutlarımla beraber yeni mevsimleri bekliyorum, çiçekler açsın, doğa yeniden uyansın, kuşlar göç etsin, yağmurlar yağsın, birden güneş açsın. Dünyaya ebemkuşağı altından bakayım, son kez değil ha! Doğa yine kabuğuna çekilsin, bembeyaz kar kaplasın her yeri. Dinginlik. Tabiat ana uyusun, ben uyuyayım, sonra buz tutan nehirlerle birlikte yeniden uyanayım. Yine alışverişe çıkayım, camekânlar benim için, kitap alayım, bir kahve içeyim, yeni bir şarkı dinleyeyim, ayaklarım şişinceye kadar dans edeyim, deli dolu geçsin günler, yarını düşünmeden, hediye alayım, doğum günlerini kutlayayım, tekrar evleneyim, otuz yaş mı, ne olacak ki! Yağmurda ıslanalım birlikte, el ele kalabalık sokaklarda yürüyelim,

arabada öpüşelim, ben eve geç kalayım, yine yeniden heyecanlanayım, sonra yine yeniden...

Dede çek ellerini saçlarımdan. Çek! Daha yeni yıkadım, taradım, delirtmek istiyorlar beni, biliyorum. Üzülme herkes biraz delidir zaten! Çek, ellerin de buruş buruş. Dur şimdi!

Bütün beyazlarımı giyindim, düğünüme hazırlanıyorum, kat kat elbiselerim. Yatağımın bir köşesine büzüldüm, geçmişi seyrediyorum çıkmadan önce. Mini giriyor kapıdan. Düğüne onu da götürmüşüm. Gelmiş işte, gelmiş. Salon da çok kalabalık. "Mini gel yavrum, gel kucağıma." Ne çok dostum varmış gerçekten seven. Kızlarım yok sadece. Gelmesinler, biz bize yeteriz. Heyecandan ellerim titriyor. Beyaz beni biraz kilolu göstermiş. "Mini, gel yavrum nerdesin?" Siyah takımıyla geldi, yanıma oturdu. Beyaz kravat takmış, tam da istediğim gibi. Annem, babam, dedem... Hepsi bana bakıyor. Mini de olsa keşke. Nereye kayboldu bu kedi. "Kızım kaldırma beni yataktan." Gündelikçi kadın da yeni gitti. Peşinden koşturma beni. Hem yerleri de yeni sildik. Sadece o soruya kilitleniyorum. Evet, kabul ediyorum. "Mini, yavrum çıkarsan sana et vereceğim." Hay aksi kapıyı da açık unutmuşum. Balkona kaçtın değil mi? "Evet," dedi, çünkü beni seviyor. "Tırmandırma beni oraya, yorgun olmasam çıkardım." Alt tarafı bir çatı merdiveni, ne olacak ki! Sen de gitme mini, yalnız bırakma beni. Davetliler alkışlıyor, gözlerimiz dolu dolu. Hava ayaza çalmış. İnsanlar küçücük. Eteklerim uçuşuyor. Mini'yi arıyorum yok. Adımımı atıyorum, boşluk. Hayal ettiğim ev, hayal ettiğim çocuk. Şimdi de gelini öpme zamanı.

Gidelim Hayatım!

Pastane de bugün çok kalabalıkmış, hele şükür oturacak yer bulabildim, neyse biraz zaman kazanmış olurum, garsonların beni görmesi, fark etmesi... Aslında bir şey yiyecek halim yok, yüzümü merak ediyorum sadece, nasıl görünüyorum karşıdan acaba, şu sağ yanımda oturan çifte sorsam "beni nasıl buldunuz" diye, yeterince yaralı mı ya da üzgün, kimmiş gibi duruyorum ordan? Konuşsam ürkekler şimdi, baksana nasılda kavramışlar birbirlerinin ellerini, belli bu çiftin rahatını bozacağım, en iyisi konuşmamak. Hım, şu arka tarafımdaki teyzelere sorsam, pek bi süslü hepsi, beyaz saçlı, kırmızı rujlu, kürklü teyzeler... Yaşlanınca hep böyle neşeli, parayla oynayan, koca memeli bir dul olmayı hayal ederdim. Oysa çocukluğumdan bu yana benim hayatım hep çalışmayla geçti, çok çalıştım, çok da para kazandım, bütün bunlara değdi mi bilmiyorum. "Garson bakar mısın, bir filtre kahve, yanına da, neyse bi şey istemiyorum, misafirim gelecek, daha sonra." Çikolata da söyleseydim keşke ya da çikolatalı pasta, haha! Çikolatanın beni mutlu ettiği günler çocukluğumun geçtiği o gecekondu mahallesinde kaldı, ne güzeldi bayramlarda ev ev gezip şeker toplardık. Aslında mahallede şeker toplayan çocukları pek sevmezlerdi, ilk defa bir kadın bize gülümseyip çikolata vermişti, ben de ona gülmüştüm. Ve gülüşüne aldandığım tek insan o değildi, kocam vardı mesela... Mutlu evliliklerdendi bizimkisi, kocam da sadık bir eş, ta ki onu ağda odasında Rus manikürcüyle yakalayana kadar! Üf, amma da yavaş buranın garsonları ha! Hayatı seyrettiğim gibi burada da etrafı seyrediyorum, ama hâlâ nasıl göründüğümü soracağım birilerini bulamadım, düşünmek de istemiyorum zaten, nerde bir çift görsem aklıma geliyor, galiba çift fobisi oluşacak bende, aman neyse ne, boşver, hım belki de ondan ilerde hep mutsuz insanlarla arkadaş olacağım. "Garson bakar mısın, bir kahve istemiştim, filtre." Kendime getirir belki beni. Nasıl görünüyorum, hâlâ umut var mı bende garson, yolda gör-

sen bakar mıydın? "Hoş kadın," der miydin, içim mi kararmış benim, hayır yaşlı kadın yok benim içimde. Bakıyorum arkadaki yaşlı teyzelerin içinde genç kızlar var, ben öyle olmak istemem, ölümü bu kadar çok unutmak, neyse, her yaşın ayrı bir güzelliği var biliyorum, kahvemi yudumlarken damağımda bıraktığı acı tattan olsa gerek, günlerdir gördüğüm düşü hatırladım. Yüzü kaybolmuş kadın, sırtında bir kambur gibi taşıdığı yamalı, beyaz çuvalıyla düşmüştü yollara, üzerinde siyah bir pelerin, başında siyah şapka; kurak, dar, derin vadide yol alıyordu, gün aydınlanırken ortalıkta kimseler yoktu, bu düşü uzun zamandır görüyorum, belki de o günden sonra her gün... İkiyüzlülük mü bu, sadakat mi, alışkanlık mı? Sırtındaki bu beyaz çuvalda ne var bilmiyorum, aslında bunu ilk defa şimdi düşündüm, kahvemden bir yudum daha aldım, öncekinden daha koyu, keskin bir tat... O gece ve uyuyabildiğim tüm gecelerde kadın öyle yürüdü, yollar gittikçe yaşlandırdı kadını ve yükü gittikçe ağırlaştı, elindeki çuvalı gömdü yüzü kaybolmuş kadın, o an iki damla gözyaşı belirdi, evet şimdi yüzünü görebiliyordum, nereden çıktı bu kadın, tam da içimdeki sesi susturmaya çalışırken, böyle de yaşanmıyor ne yapayım, aşkı ara ara nereye kadar? Güven kalmayınca çalışmak bile zor geliyor, o Rus manikürcüden nefret ediyorum, ona her gün bağırmak, onu ezmek, aşşalamak istiyorum, kocam onu ne kadar övüyorsa, seviyorsa ben o kadar nefret ediyorum ondan, o , o Rus manikürcüden, aslında zamanla alıştım bu duruma, bu üç kişilik aşka, neler düşünüyorum böyle ya, çıldırmış olmalıyım, oyunbozanım ben, haha! Her gün kendime söz veriyorum, "Bugün kocamla konuşacağım, her şeyi bildiğimi suratına haykıracağım," diye. Sanırım onu kaybetmekten korkuyorum, bunca yıllık düzenimin bozulmasından, her yer güvensiz artık, işyerinde herkesin bildiğini düşünüyorum, hepsi arkamdan konuşuyor, ben gelince sus pus oluyor, evet öyle zamanlarda benim gibi doğuştan ikiyüzlülüğe mahkûm bir kız çocuğu doğuyor biliyorum, kulaklarım çınlıyor, hım biri beni anıyor, hızla içerde çalışan kızların yanına gidiyorum "bu defa yakalayacağım" diye, ama gittiğimde herkesi işinin başında buluyorum, bu güvensizlik daha ne kadar sürecek bilmiyorum, geçen kalfa kızlardan biri "Erkektir yapar," dedi, hemen şüphelendim, acaba bana mı dedi? Bir tanesi de o gün bir anket dolduruyordu dergide, tüm

erkekler aldatırmış şıkkını işaretledi, nasıl bu kadar emin oluyor, kesin herkes biliyor, bir beni kandırdıklarını sanıyorlar ama ben göstereceğim hepsine, "Bakar mısın garson, şu çikolatalı pastadan istiyorum, biraz acele edersen sevinirim," stresten yemeye düştüm ben de, eskiden belim vardı, şimdi çikolatalar, pastalar...O günlerde akıl okuma oyununa başlamıştım, hem de o kadar emindim ki, şimdi kızıyorum kendime, yıllarca sessiz sedasız yaşamışlar aşklarını, kimsenin ruhu bile duymamış, hıh!, benimki duydu da ne oldu, pasta da güzelmiş ha!, pastaların sarıldığı renkli jelatinler var ya çocukken onlarla çekiliş yapardık, bebek çıkacak diye bütün paramı çekilişe verirdim, binbir umutla açtığım jelatinden bi türlü bebek çıkmazdı, dolandırıcı kılıklı niyetçi her seferinde "aa toka" deyip elime tel gibi bir şey tutuşturuverirdi, ezildiğimi hissederdim o an, bir de babamlayken böyle olurdu, bana bir bebek bile almayan adam, belki de bundan "aile" deyince içim biraz buruk oluyor, çok mu hor gördüler bilmiyorum, gecekonduda kaldı çocukluk, galiba onun için güçlü ve zengin olmak istedim, kocam da öyle olmalıydı, öyle de oldu zaten, ortak işyeri açtık, çok para kazandık, kocam için her şeyin bir bedeli vardı, haha! Sonra bu şeyler benim etrafımı sardı, ev, otomobil, yazlık, pahalı eşyalar, ben bu *şeylerin içinde* boğuldum ve bir zaman sonra onlara benzediğimi hissettim, hatta onlar için var olduğumu sanmaya başladım, işte kopamadığım bu düzen beni de *şeyleştirdi*, evimdeki, işyerimdeki *şeylerin* bir parçası oldum, şimdi ayrılırsak tüm düzenim altüst olacak, o kadar da emek verdim, evet o haklı "bedeli ödenen her *şey* alınıp satılabilir," diyor. Peki ya kadınlığım, duygularım, bunları nafakayla alabilecek mi o keçi sakallı zampara? Neyse sinirden pastayı da bitirdim, normalde bu kadar hızlı yemezdim, yanımdaki çifte döndüm tekrar, çocuk kızın tırnaklarının kenarına bakıp ellerini inceliyordu, el konusunda titizmiş "Benden betersin," diyordu kız suratında yavşak bir gülümseme ve onun gözlerinin içine baka baka dişiyle tırnağının kenarındaki fazlalık et parçasını kopartıyordu, çocuk da dikkatle kızı izliyordu, nasıl bir aşktı bu, anlam veremedim, bilmiyorum belki de çift olmak böyle bir şey, düşünmek istemiyorum artık, zaten düşündürtmüyor ki yaşlı cadılar, pasta kesiyorlar, içlerinden birinin doğum günü galiba, gitsem şimdi "Nasıl görünüyorum?" desem, "Yaşlı gö-

rünüyorsun," derler mi, rahatım aslında, içimdeki o ikiyüzlü, yaşlı kadın dışardan görünmüyor, bu adam da, yani kocam, nerde kaldı, iş çıkışı buraya gelcekti, ben bugün iyi hissetmediğim için işe gitmedim, tabii meydan onlara kaldı, keyfini çıkartıyorlardır, buraya onunla konuşmak, suratına haykırmak, tükürmek, kafasına çatal-bıçak, pasta fırlatmak, onu yere düşürmek, sonra da üzerine basmak gibi birçok düşünceyle geldim *ama bu pastane de bugün çok kalabalıkmış*, napayım onu evde görmeye katlanamıyorum, horul horul yanımda uyuyor, bense her gece aynı kâbusla uyanıyorum, yüzü kaybolmuş kadın... Ben mi taşıyorum onu içimde, yoksa o mu beni taşıyor, sırtındaki kambur ben miyim, kocam mı, kocamın adı yok, bütün kocalar gibi, karılar, karı-kocalar gibi işte... Kocama isim koymak için eski zamanlardaki gibi kahramanlık yapmasını bekliyorum ama o, hayatımın hep adsız kahramanı olarak kalacak sanırım, neyse, bu adam sevgilisinden kopamadı galiba, biraz daha bekleyip sonra giderim, nasıl olsa yetişcek bir yerim yok, kaçırmamam gereken bir tren, otobüs de yok, her *şey*im var benim ve ben onların kölesiyim, evet nafakayı konuşcam, hatta tazminat davası açıcam, garson geliyor, kararlı ve sert bir kadın bakışı atıyorum: "alabilirsiniz." Bir bardak da su getir bana garson. Yeni bir hayata başlayacağım, belki bir flörtüm bile olabilir, neden olmasın. Kapıdan göründü, gülümseyerek masaya yöneldi, kaç maskem vardı benim o an, onu düşündüm, hangisinin altına gizleneceğim şimdi, kimsin sen, kimim ben? Yalnızlığın da bir bedeli varmış, aşkın da, ihanetin de... Bu adamın yüzüne bakarken neden korkuyorum, dizlerimin bağı çözülüyor, aslında en çok kendimden korkuyorum, kendim olamamaktan, güleryüz maskemi taktım, gözlerimin içine bakarak: "Hayatım, çok kalabalıkmış, haber verseydin başka yere giderdik," dedi, sadece gülümsedim, elimi tutup kendine çekti, özlemiş gibi yaptı, olmayan belimi kavradı, anladım ki onun yanından geliyor: "Hadi canım kalk, eve gidelim ya da başka bir yere." "Konuşma ne olacak peki?" diye sordu yüzü kaybolmuş kadın. Burası konuşma için uygun bir yer değil sanırım, ben de gülümseyip yanağına eğildim, vücudumu dikleştirdim, o anda göğüs uçlarım belirginleşti: "Tamam, gidelim hayatım!"

Hiç Kadın Olmadı

İyice küçüldü gözleri, gözlerinin altı morardı, avurdu avurduna geçti, kuş kadar kaldı. Zaten ne canı vardı ki. Yardım ettim, kanepeye uzandı, gözlerini tavana dikti. Tirtir titredi. İnledi uykusunda. Anladım bugün de ölümü bekledi ama ölmedi. Kolundaki cihazı dinledim. Tık tık çalışıyordu. Midesi bulandı, başını yastığa iyice gömdü. Kolları canı çekilmiş gibi yanına düştü. Saatler geçti yemek yemedi. Akşama doğru kendine geldi.

"Saçlarıma kına yak," dedi. İki tel saçı kalmıştı.

Gitti geldi. Üzgün ve sinirli. Dünyada bir tek onun başına geliyordu sanki. Gitsin görsün istedim, küçük çocuklar bile var orda. On yıldır, on beş yıldır gidenler de. Hem kapıdan alıp kapıya bırakıyorlar, hemşireler de çok sıcakkanlı. Geçen bir dedeyi "yakışıklım" diye seviyorlardı, belki ona da "güzelim" derler. Hiç kimseyle görüşmezdi. Suratı hep asık. Bir misafir gelse dahi yüzünü güldüremezdi. Gitsin, belki arkadaşları olurdu kendisi gibi. Alışırdı. Her gün gitmek isterdi. İnsanları tanır, hikâyelerini dinler, dertleşirdi. Teselli ederlerdi birbirlerini. Belki de yoldaş olurlardı. Torunlarından, çocuklarından, gelinlerinden bahsederlerdi, dert yanarlardı belki. Alışırdı. Hem daha kaç gün oldu. İlk zamanlar olurmuş, bayılır kusarmış, canım kolay mı, koluna her gün koca iğneler saplanıyor, kanını çekiyor koca koca makineler. Onlar olmadan da olmaz ki! Her doktor farklı şey söylüyor. Geçen biri kızdı bize:

"Geç kaldınız, ne yapmak istiyorsunuz, hastanın beyni dağılcak," diye.

"Biz nerden bilelim. Doktorlar ne dediyse onu yaptık."

Kul köle oluyorduk aslında ama kıymet bildiği de yoktu hani. Varsa yoksa kocası. "Öl" dese ölecek, babamla ölüm olsa ona da gi-

decek, biliyorum. Babam da seviyordu belki ama onun kadar değil. Çünkü babam en çok kendini sever bu dünyada.

Son zamanlarda annemin gözleri farklı parlıyordu sanki. "Makineden" diyorduk. Gidip geliyor ya... İnanmak istemiyordu. Hep "kötü, hasta" dememize alışmıştı. Onu bekliyordu. Belki de gerçekten kötüydü. Ama yok, can geldi yüzüne, derisinin rengi değişti, morlukları geçti. Sadece kolunda kan alınan yerde kaldı biraz. Etleri de sarktı ama ona bir çözüm yoktu. Acaba onun için de üzülüyor muydu? Gözlerindeki ışıltı gitmedi günlerce. Nedenini çok merak ettim. Babamla hastaneye gittikleri bir günün akşamı beni ve diğer kardeşlerimi yemeğe çağırdı. Bir şeylerden şüpheleniyordum ama bu kadar hızlı gelişmesini beklemiyordum olayların. Babam lafı dolandırmayı pek sevmez ve daima sonda söyleyeceğini başta söylerdi. O akşam da öyle yaptı. Hepimizin kan grubunu tek tek saydı. Organ nakli için böbreğe ihtiyacı olduğunu söyledi. O an sofrada bir sessizlik oldu. Yediğim lokmalar boğazıma dizildi. Kimse ne diyeceğini bilemedi. Ben de. Acaba o anda benim aklımdan geçenler, diğer kardeşlerimin de aklından geçiyor muydu? İlk çocuklarım geldi aklıma. Napardım acaba böbreğimi verseydim? "Ya genetikse bu böbrek hastalığı, beş yıl sonra bende de çıkarsa," diye düşündüm. Tek böbrekle nereye kadar yaşardım, bilmiyorum. Hem çocuklarım bakar mıydı bana? Kim bilir nerelere gideceklerdi, ne hayalleri vardı. Ben ayakbağı olacaktım onlara. Hem kızmazlar mıydı? "Kendin ettin kendin bul o zaman" demezler miydi? "Bizi dinlemedin, şimdi sürün, çek şimdi, kim kurtaracak seni" demezler miydi? Alışırlar mıydı yoksa? Ne diyeceğimi bilmiyordum, bir tarafta annem babam, bir tarafta çocuklarım ve kocam...

İş başa düştü anlaşılan. Hepimize test ettirecekti. Gözlerime baktı sanki:

"Böbreğini ver bana," dedi.

Annem de haklı kendince, zaman zaman böyle düşünüyordum. Gözlerindeki ışıltı. Demek ki nedeni buymuş. Bir umut işte! Kızdım babama:

"Umutlandırma, bu yaşta böbrek ameliyatı olamaz. Kalbi var, tansiyonu var, çok yaşlı baksana. Çok zayıf," diye çıkıştım.

Ya masada kalırsa, günlerce bunu düşündüm durdum. Kendimi ve diğer kardeşlerimi. Babam çok bencildi, kim duysa yaptıklarını şaşırıyordu. Herkese "Yaşlandı, ondan," diyorduk ama bizimki hep böyleydi. Annem alışırdı durumuna, babam olmasaydı. Ama gitmiyordu işte. Kızdım, kavga ettim:

"Öteki karına git, öbür vatanına."

"Gitmem, gitmem," diye bağırdı.

Annemi mi düşünüyordu, yoksa günah mı çıkartıyordu, anlamadık ya? Neyse. Annem farkındaydı aslında her şeyin. Ama sevsin istiyordu, hastayken dahi olsa ilgilensin. Hastaneye bile olsa birlikte gitmek istiyordu. Hiç kadın olmadı benim annem, evet anne oldu, hasta oldu, yaşlı oldu ama hiç kadın olmadı. Hep yolunu bekledi babamın gelsin, iki ay kalıp gitsin, sonra bir dahaki sene, iki ay daha... Çocukken, hatırlıyorum, bir genç kız telaşıyla beklerdi babamı kapılarda pencerelerde. Bir sene gelmemişti. Günlerce ağladı:

"Gelsin, bir gün sonra öleyim," diyordu.

Babamın o gelişinde "annemiz yarın ölecek" diye çok korkmuştuk.

Artık yanındaydı işte! Yıllardır beklediği de bu değil miydi? Peki, ne istiyordu? Biraz daha yaşamak. Kadın oldu annem altmışından sonra. Kadınlığa doymak istiyordu. Bunun için her şeyi yapmaya hazırdı aslında. Bencillikti belki. Kızlarının canından can istiyordu.

Önce inanmadım. Annem bizden böbrek istemezdi:

"Kabul etmez," dedim.

Hep babam girdi kanına, kim bilir ne dedi de heveslendirdi kadını. Gençleşti birden, havası değişti. Gözlerime baktı sanki:

"Vermezsen ölürüm," dedi.

Kızım öyle hesaplar yapmayı nerden öğrenmişti, hem de ailesine karşı, sahi kimdi onun ailesi? Neden bu kadar sinirlendi. Kaşlarını çattı, gözlerini ayırdı. Elleri titredi. Alev çıkacak sandım bir an gözlerinden. Ağzını açtı, üzerime çemkirdi, bana değil, sanki bütün dünyaya karşı haykırdı:

"Gitme, tahlilini verme. Eğer verirsen seni suçlarlar. 'Böbreğini vermedi,' derler, oysa tutuyordu, kurtarabilirdin, yardım edebilirdin."

Sahi tam olarak neydi onu böyle sinirlendiren, canından can gitmesi mi? Yoksa daha derin hesapların mı peşindeydi? İlerde onun eline kalacağımdan mı korkuyordu? "Eğer öyle bir şey varsa ondan doğanda ona yapsın," diye geçirdim içimden. Hoş evlenmeye de niyeti yoktu aslında. Çapraz böbrek uygulamasından bahsettim babama:

"En yaşlı sensin, sen ver, hem karın değil mi?"

"Benim tutmaz, kocasıyım."

"Sen ver böbreğini, uyanla değiştirsinler."

Yüzünün rengi soldu, sustu, düşündü:

"Ben yazılmadım," diyebildi sadece.

Biliyordum, sorup araştırmazdı da. O kadar sever miydi annemi? İkisi birden kin doldu bize. En çok onlar dertliydi. Dünyanın en hasta annesi benimkiydi, babam ise en fedakâr babasıydı. Surat asmalar yetmedi, laf sokmalar, o da yetmedi başkalarını örnek göstermeler. Başkasının oğlu, başkasının kızı... Kendi içlerine çekildiler. Gitmiyordum, gelmiyorlardı. Nasıl bozulacaktı bu sessizlik bilmiyordum. Babam o günden sonra nakil konusunu hiç açmadı. Yokmuş, söylenmemiş, olmamış gibi davranıyordu. Sadece bir yerim ağrısa "onlara inat olsun, gösteriş olsun" diye yapıyorum sanıyorlardı. Annem hasta diye benim de hasta gibi davrandığımı düşünüyorlardı. Eski günleri aradım, annemin şefkatini, sevgisini. Biliyordum, aslında seviyordu beni. Ama diyaliz var ya, yiyip bitirdi onu. Ona dokunmayı özledim, anneme. İpek saçlarını taramayı, sevmeyi özledim. Ama olmuyordu işte... Dokunabilseydim ona keşke, sihirli güçlerim olsaydı da sağaltsaydım. Hiç kadın olmadı ki annem. Acaba daha çok yaşasa, daha çok kadın olur muydu?

Gözlerime baktı sanki: "Böbrek istemedim ki ben," dedi.

HORTLAK

–Babamın anlatmasını hayal ettiğim öykü–

Kahvede üç-beş adam

La, bu adam var ya. *Ne olmuş adama?*

Bak hele.

Deli yahu!

Deli, deli. Hem de suya sıçma. *Nasılmış?*

Kim bilir ne hal gelmiş başına. *Kim bilir? Kim.*

Tanıyor musunuz? *Yok, nerden bilelim.*

Bizim köyden ya la. *Gariban*

Herkes bilir.

Sen çayları söyle bakalım hele.

İkisi açık olsun.

Bizimki böyledir. Kader işte. Her sabah gün doğmadan, hiçbir şey yemeden içmeden düşer yollara. Yolun kıvrımlarıyla bir o yana bir bu yana. Kimseyle konuşmaz. Öylece sus pus. Yarı insan yarı hayvan, yarı ölmüş, öyle yarım. *Her gün mü. Her gün.*

He ya, her gün yüklenir taşları. Elindeki torba taş doludur. Toplarken de kendini yerden yere atar. Sonra kalkıp yeniden koşmaya başlar. Yine düşer. Ter. Toz. Toprak. Kan. Onu görenler de sizin gibi "Kim bu deli?" derler. *Kim. Bu. Deli. Bu. Deli. Kim.*

Haklısınız kardeşim. Yok akılla dolaşır çünkü. Allah'ın garibi işte. Esasında çok da görmezler yaptıklarını. Gülüp geçerler. Bazıları da bakışlarından korkar. İşte böyle. Saçı sakalı uzun. Bir de gözlerini belertir. Gözleri kocaman.

Sabaha karşı taşları mezarlığa götürür. Orda oturur. Kendi kendine konuşur. Ta ki yorgunluktan uyuyup kalana kadar. Gün doğar

üstüne ama haberi olmaz. Uykusunda bile konuşur: "Öl gör, öldür de gör. Öl de gör. Öldüremez ki" diye diye. Suratı nasıl sarıdır. Böyle kötü sarı. Ölü derisi gibi. Hep sarı. Sarının her çeşidi var sanki. O da bize der işte, "Siz hiçbir şey bilmiyorsunuz. Aptallar!" *Belki de haklıdır. Belki de.*

Çaylar hazır, alın la.

Yanmayın aman dikkat!

Bir cigara da ver.

Efendime söyleyim.

Aslında hortlak. Yani öyle derlermiş askerde. Öyle de kaldı adı. Askerdi ya. Delisi bile kıymetli. Dövüp kovmaz ahali. Aşağı mahallenin delisini köyün bütün çocukları toplanıp taşlar. Sonra düğünlere bayramlara da almazlar. *Ya hortlak. Hortlak öyle mi?*

Yok, bütün düğünlerde, eğlencelerde başköşede. Yemesi içmesi de cabası.

Çok eski tanıdıklarımdır bunun anası babası. Bunu da bilirim. Şu kadarcık çocuktu. Bir zamanlar çok akıllıydı. Çok kitap okurdu. Öyle devletle milletle ilgili büyük büyük laflar ederdi. Şimdi unuttu hepsini. Anca söver. Sonra da dayağı yer. Basarlar kalayı, basarlar sopayı. Lakin bir an var hiç gözümün önünden gitmez. Ne üzüldüm be! *Eee?..*

Eesi şu. Geçenlerde yoldan geçen bir adama küfretti. Adam da iri yarı, şöyle babayiğit bir şey. Üzerine yürüdü bizimkinin. Bizimki geri çekildi, yere düştü. Adam vurmaya kalktı. Sonra bizimkisi kollarını siper etti. Allah işte. Anladı demek garibanı. Vurmaktan vazgeçti birdenbire. Bizimki de öyle böcek gibi kalakaldı. O zaman bir göz göze geldik ki. Sustum. *Kimdi adam? Kim.*

Dedim ya bizden değil. Şimdilerde görmüşsünüzdür elinde bir değnekle gezer. Üstüne çıkıp at yapar. Kara bulutları toplar, yağmur yağdırır güya. Çocukları etrafına toplar. Annelerinden gizli ha! Anneleri izin vermez. Deli ya bizimki. Bıkıp usanmadan anlatır. Hiç adam gibi yürümesi de yoktur sonra. Ya ata biner ya kollarını iki yana açıp uçak olur. Bir eliyle motoru çalıştırıyormuş gibi yapar. Ellerini açınca elindeki şişe düşer. Sonra korkar kendinden. Kendi kendini korkutur anlayacağınız. Çocuklara döner "Siz bir şey bilmi-

yorsunuz," der. Çocuklar da az değil. Karşılık verirler. Ağzına öykünürler bizimkinin. Sormayın gitsin, bizimki kudurur. *Ya sonra. Ya.*

Geçen kahveye bir adam geldi. Onun tertibiymiş. Bir iki lafladık. *Kimmiş adam. Kim*

Falanca işte, nerden tanıyacaksın.

Geceleri hiç uyuyamıyormuş bu bizimki. "Geceler zamansız," dermiş. Kendi kendine konuşurmuş. Kara delik, başı sonu yok. "Gündüz uyu, o vakit," demişler. İzin de vermişler hani. O zamanlar hortlak kalmamış daha adı. Gözü açık düş görmeye başlamış. Avluda. Her yerde. Güya düşman askeri gelesiymiş de, tutup tutup kafalarını koparasıymış. Tüfeğiyle. Boşluğa vura vura. Kansız olmaz. Kanı akıtıncaya kadar. Bir gülme alıyormuş ki koğuşu sorma gitsin. *Hortlak kızmıyor muydu? Kızmıyor mu?*

Elbet ya sinirleniyor, basıyordu küfrü. Yer misin, yemez misin. Efendime söyleyeyim. Bakıyorlar gözlerinin altı da morarmış. Biri çıkmış ve demiş ki "Bu hortlamış be."

Bizimki askerde canına kıyacakmış. Son anda kurtarıp hastaneye yetiştirmişler. Her gün aynanın karşısına geçip konuşurmuş: "Yüzümde sorular var, her yanımda. Ellerime baktım orada da. Duvarda da. Her yerde." Küçük böcekler gibi her yanı sarıyormuş. Kımıl kımıl. Bak nasıl da tüylerin diken diken oldu. Geceleri sevmiyormuş. El ayak çekilince azap tabii. Cevapsız sorular. Gece gündüz içinde dolaştırmış. En çok da gece. En çok da gündüz. Bir yukarı bir aşağı. Bir sağa bir sola. "Bu yollar ne uzun?" dermiş. Devam edermiş sonra: "Sorularla yaşadığında kestirmeden gidemezsin. Ara sokakları iyi bilsen de olmaz. Ana caddeye çıkarsın. Ve mutlaka birileri senin görür."

Göğsünün üzerinde taş taşıyormuş gibi. Adeta nefesi kesiliyormuş. Ah etmiş geçmemiş, ah etmiş geçmemiş. Hiç uyuyamıyormuş. Öyle olunca günler de hiç bitmek bilmiyormuş tabii. Sabah mahmurluğunda öyle aynanın karşısında çekmiş silahı. Namluyu dayamış çenesine. Kapatmış gözlerini. Ama ateş edememiş. Sonra açmış tekrar. Yapamamış. Bağırmış, "Açmasaydım gözlerimi!" Koğuştan

bir asker "Yapma abi!" diye üstüne atılmış. Sonra hastanede açmış gözlerini. O gün bu gündür böyle işte. Hortlak.

Ve lakin bu işi niye o raddeye getirmiş. Getirmiş de ölmemiş. Bilmem. Bizimki komutanmış askerde. Bunun samimi bir arkadaşı varmış. Şehirli. Aynı masada yemek yerlermiş. Avluda beraber volta atarlarmış. Görseniz su sızmazmış aralarından. Dışarıda da görüşeceklermiş. Şehirliymiş ya. Başkaymış. Gene bizim konuştuğumuz dilden konuşurlarmış. Konuşurlarmış lakin kimse bir şey anlamazmış sohbetlerinden. Kitaplardan filan konuşurlarmış çokça. Biri "abi" dermiş, öbürü "kardeşim."

Çocuklara hep bu şehirliyi anlatır durur. O vakit sınırda görevdeymiş. Karakollardan birinde çatışma çıkmış. Şehirli de oradaymış. Karakolda. Vurulmuş. Öyle anons geçmişler. Ama o gün. Komutan. Yani bizim hortlak. Şehirliye helikopter gönderememiş. Şehirli karakolda ölmüş. Dediklerine göre son dakikaya kadar beklemiş. Su içmek istemiş hep. Sonra ölümden çok hortlağa inanıyormuş. Ben onların yalancısıyım. Bilemedim şimdi. Ama bizimki helikopteri tehlikeye atamamış. Öyle emir almış. Günlerce sayıklamış. Ölüm haberini aldığında, ölü yüzünü görüp ellerinin içini öptüğünde, "Analar asker doğurur ama helikopter doğuramaz," diye günlerce tekrarlamış.

DEĞİL

Günlerden perşembe. Değil. Gün başka gün. Televizyonda akşam haberleri vakti. Akşam yemeği ise henüz hazır değil. Anne, baba ve çocuklar. Çocuklar salonda. Anne mutfakta. Baba ise henüz gelmemiş. Babanın gelme vakti değil. Çocuklar oyuna dalmış. Bebekleri, arabaları, oyun hamurları, silahları, kurşun askerleri, dozerleri ve tankları. Kız ve erkek. Biri bebeğini bırakıyor. Öteki arabalarını. Birlikte oynamaya karar veriyorlar. Televizyondaki çizgi filmi unutuyorlar. Televizyon hâlâ açık. Bu defa akşam haberleri başlıyor. Biri ötekine:

"Oyun oynayalım mı?"

"Evet ama oyuncaklarını verirsen?"

"Tamam ama askerler benim."

"Ben de bebeğimi vermem sana o zaman."

"Sende kalsın, istemiyorum."

Sonunda evcilik oynamaya karar veriyorlar. Küçük, renkli taşlardan bir ev. Ortasına da bir yol. O yoldan geçip evin ortasına oturuyor biri. Öteki dışarıda:

"Burası bizim evimiz olsun. Tamam mı?"

"Tamam."

Biri ev işleriyle ilgilenip bebeğini seviyor. Temizlik sonra. Yuva gibi geliyor çocuklara bu ev. Hiç bırakıp gitmek istemiyorlar. Biri içeride, öteki dışarıda. Mutluluk. Kız su içmek istiyor. "Sen dur," diyor öteki, "Ben getiririm." Kız annesinin mutfaktaki hareketlerini taklit ediyor. Arada bir gülüyor, sonra konuşuyor kendiyle. Derken suyu içiyor:

"Askerlerimi de oyuna katalım."

"Ama evin içine girmesin."

Televizyonda akşam haberleri devam ediyor. Hava yarı karanlık. İçeride ışık az. Belki de zaman bu zaman:

Değil. Gün başka gün. Zaman başka zaman. İşte karşında. Etten değil, insan değil. Soğuk. Titriyorsun. Dünya başka bir dünya. Derinde naif bir gerginlik. Kırılgan. "Ben" dercesine ya da "sen". Bugün değil ha! Gün başka gün. Ve sen. Sen kâinattasın. Karşında adamlar var. Küçüksün. Üniformaları görüyorsun. Yıldızlarını. Başını göğe kaldırmıyorsun oysa. Karşındalar.

Anne televizyonun sesini biraz kısıyor. Huzurlu bir akşam yemeği. Evin içine yemek kokuları yayılıyor. Bu babanın eve gelme saati demek. Aklı askerlerinde kalıyor ötekinin, alıngan bir edayla, küçük dudağının köşesini büzerek:

"Neden? Neden askerlerim giremiyor?"

"Olmaz da ondan. Onlar çok kalabalık, üstelik kurşundan."

Ötekinin büzülmüş dudağına inat, daha da sarkıtıyor yanaklarını biri. O zaman kurşun askerlerle kalması gerektiğini düşünerek:

"Sen evde kal, ben asker olacağım."

"Akıllım, senin zaten askerlerin var."

İlk defa görüyormuş gibi bakıyor askerlerine. Sanki onun değiller. Oldukça eskiler. İçlerinden biri kırılırsa bu bir takım yeni kurşun asker demek. Tekrar eve sesleniyor:

"Komutan olacağım o zaman."

"Senin asker elbisen yok ki!"

"Dozerimi süreyim o zaman."

"Akşam mı olmuş?"

"Evet, akşama doğru ben geleceğim yanına."

"Hadi akşam olsun o zaman."

"Olsun."

"Gel seni gezdireyim."

"Gelirim ama bir şartla."

"Nedir şartın karıcığım?"

"Kurşun askerlerini ver bana ve dozeri ben süreyim."

"Olmaz."

"Sana yarın kahvaltıda yumurtamın sarısını veririm."
"Hım, yine de olmaz."
"Bu askerlerin kafasındakiler nedir böyle?"
"Şapka akıllım, gökten taş yağmasın diye?"
"Ben de takacak mıyım?"
"Bütün askerler takar onu."
"Ama sen asker olamazsın."
"Neden ki?"
"Boyun çok kısa."
"Askerler büyük mü olur?"
"Evet."
"Ben de büyümeyi bekleyeceğim."
"Askerlerim..."
"Senin askerlerin girerse oyuna, benim de bebeğim girer."
"Öyle mi, bebeğinin adı ne?"

Kapı çalıyor. Anne içerden sesleniyor: "Kapıyı açın." Çocuklar oralı değil. Gelen baba, günün bütün yorgunluğuyla hem de. Çocukların yanaklarına ve burunlarına öpücükler konduruyor. Oyuna devam. Yemekler hazır. Küçük kız hâlâ bebeğine isim düşünüyor. Sofra hazırlanıyor ve akşam haberleri devam ediyor:

Gözlerini kırpmak istemiyorsun. Ya ölürsen. Ölüm anını kaçırmamalı insan. Gözlerini kapatma. Kısıyorsun gözlerini. Çelik tellerin yardığı ışıklar gözlerini alıyor. Yere bakıyorsun. Tekerlekler dönüyor. Döndükçe yol açılıyor. Uzuyor. Bakışların titriyor bir an. Soluğun içini kemiriyor. Yakıcı ejderha nefesin. Kimse yok yanında ve bir adım önündesin diğerlerinin. Adın Rachel. Tenin beyaz. Saçların sarı. Gözlerin mavi. Çillisin. Zayıf. Pembe elbisenle çıkmışsın üniformaların karşısına.

"Rachel,' dedi. Bebeğin adı Rachel olsun."

Öteki hoşlanmıyor bu isimden. "Bu isim barbi bebekler için." Sarışın ve mavi gözlü bir Rachel canlanıyor gözünün önünde ve beyaz tenli. Oysa bebek, şişman, kızıl saçlı. Üstelik çirkin de. Kabullenmiş gibi yapıyor. Aslında hiçbir zaman sevmemişti bebeği.

Çocukların kavgası başlıyor. Özenle ve ciddiyetle. Dünyanın en masum ve en önemli şeyi. Askerlerini sürüyor biri, öteki evin içinde. Karşı çıkıyor, bağırıyor:

"Ben de dozeri sürerim o zaman."

"Yok olmaz, ben evde kalacağım."

"Çık evden hadi."

"Hayır çıkmak istemiyorum."

"Çık dedim."

"Hem neden?"

"Ben de evini yıkarım."

"Yıksan da çıkmam."

"Hem ben senden büyüğüm, benim sözüm geçer."

"Askerler büyüktür."

"Yık da görelim o zaman."

"Evden çık."

"Çıkmam, ben dizdim bu taşları."

"Dozerimi süreyim de gör o zaman."

Anne gözlerini deviriyor çocuklara. Anne ile çocuklar arasında gizli bir anlaşma var gibi. Baba rahatsız oluyor. Çocuklar oyun oynuyorlar. Yok oynamıyorlar. Değil, oyun zamanı değil. Zaman başka zaman. Baba salona geliyor, televizyonun sesini yükseltiyor. Haberler ise bitmek üzere:

Beklenmeyecek bir çeviklik, inat. Havada ise metal ağırlığı. Tekerlek hâlâ yolda. Havayı her içine çektiğinde bu dünyadan biraz daha uzaklaşıyorsun. Eksiliyorsun her dönemeçte. Tekerlek duruyor. Sen yere yuvarlanıyorsun.Geliyor ve gidiyor tekerlek. Bedeninin üzerinde. Kafanın ve kollarının. Gözlerini kapatıyorsun. Oysa bakmak için açmıştın gözlerini. Büyük, daha büyük oluyor gözlerin. Tekerler uzaklaşıyor gözbebeklerinden. Yerler kan. Bir an. Sadece bir anda yok oluyorsun.

Yatıyorsun bir tekerin ardında. Dedim ya. Dünya başka dünya, gün bugün değil. Bulutlar siyah, hava ağır. Taşıyamıyorsun. Adın Rachel.

Sofrayı hazırlanmıştı anne. Babanın televizyonun başından kalkmasını bekliyor. Birden çocukların sesi yükseliyor salondan. Küçük ev yıkılmış. Evdeki ağlıyor. "Ezdi," diyor, "beni, beni ezdi. Oysa evi ben yapmıştım." Gözyaşları dökülüyor pembe yanaktan. Ve renkli gözleri ışıldıyor. Sarı saçlarından bir tutam yere düşüyor. Annesi saçı yerden alıp kızı banyoya götürüyor. Televizyonda akşam haberleri bitiyor.

Rachel Corrie'ye

HELVA

Günlerdir evden çıkmıyorum. Üç günlük sakal. İşe de gitmiyorum. Müdürün sesi kulaklarımda:

"Memuriyetin yanacak!"

Artık iki yabancıyız! O bir odada, ben diğer. Bizi birbirimize bağlayan tek bağ da kopmuş gibi.

Salonda karşılaştığımda yolumu değiştiriyorum ya da görmezden geliyorum. Zaten onu daha çok severdi. Aldırmıyorum.

Yemek vermiyorum çoğu zaman. Ama ne yapıp edip doyuruyor karnını. Buzdolabını tırmalaması, odadan odaya koşturması.

İçerdeki bambu koltuğa sere serpe uzanıyor. Sonra uyanıp aniden göz gezdiriyor. Her şey bıraktığı gibi aslında. Dokunuşları her yerde. Kedi de bile. Uykusuz gecelerim geliyor aklıma. Gözü açık gördüğüm düşler,

Yerde yüzükoyun yaşıyorum. Ciğerlerime kaçacak kedi tüyleri, biliyorum. Bedeninden şüphe eden bir deli gibi dolaşıyorum evin her köşesinde. O kadını düşünüyorum çoğunlukla. Düşçüyü. Çatal dilli yaşlı kadın. Gözlerinin altı çukur. Alnına sardığı yazmayı daha da sıkıyor. Gözlerimin derinine bakmak ister gibi. Suratı buruşuk, çenesi döveli. Ve bilmediğim bir dilde mırıldanıyor. Jiletliyor yaralarımı. Bayılıyorum. Kirli kanı alıyor. Olmuyor, sağaltmıyor.

Hâlâ burada mıyım?

Varlığımı kanıtlayan tek şey o sanki. Salondaki koltukta oturan hali. Bakışlarını çevirdiğinde bedenimi hissediyorum. Ruhum hayat ve ölüm arasında.

Salondan gelen sesle irkiliyorum. Onu arıyor belli. Acıkmış da. Beni gördüğüne sevinmiyor hiçbir zaman. Aslında karşılaşmamak

için her yolu deniyorum. O günden sonra kuşku duymaya başladım her şeyden. Kapının açılışı, bakkalın çırağı, kedi tüyleri, benim aynadaki yansımam. Çekilmiş dişetleri.

İnsan sesi mi duydu ne? Geldi karabasan gibi oturdu karşıma. Patilerini yaladı umarsız. Bakışlarını gezdirdi odada. Belli belirsiz. Bacaklarını daha da açtı. Soluk alıp verişleri iyice belirginleşti. O olmasaydı istemezdim bu kediyi. Hayvan sevmem ben. Tüyleri her yerde. Üstümdeki bu kirler nasıl çıkacak, bilmiyorum. "*Arınmalısın,*" diyor düşçü. Kadınlığın böylesi. Siyahlar içinde yalnız dul. Bana bakıyor, bir de yanımdaki kadına. Çatal dillerini çıkartıyor. Her biri birer çıngıraklı yılan. Yalamak üzere fincana yöneliyor. İyileşecekmişiz. Birbirimize yaklaşıyoruz. Bu bile iyi geliyor. Kedi görünüyor fincanda. Kedi başı, kuyruğu. Yere saçılmış, yuvalarından fırlamış gözler, çocuksu tüyler, kararmış başlar. Kedi dilleri, kedi dişleri. Kedidili büsküvileri, mutsuz kediler, aç, korunmak isteyen, inleyen. Sonra sevişiyorlar. Kahkaha patlatıp. Memesini tutuyor dişi kedi. Kara bir adamı emziriyor. Sararmış yapraklar saçılıyor her yana. Sonbahardaymışız. Duruyor çatal dilli kadın. Süzüyor. O günü anlatıyor. Evden çıktığı bir daha gelmediği o günü. "*Helva kokuyor,*" diyor. "*Duymadınız mı? Her tarafta helva kavuruyorlar. Evlerde, yollarda, otobüslerde, okullarda, salonlarda, büyük büyük kazanlar kurulmuş dört bir yana, bedenlerde, tenlerde, bacaklarda, kafalarda bir koku.*" Çatal dil ölüp ölüp diriliyor anlatırken. Bir dudağı yerde bir dudağı gökte. Gözleri yuvalarından fırlamış, karanlık. Derileri sessiz buruşmuş. Kendinden. Kapıya dayanıyor sonra, elinde bir fincan... *"Fallar fallandığında,"* diyor. İri iri dikiyor gözlerini fincana. Telve düşlerden damıtılmış. İtiraz ediyor çatal dil. Kovmak istiyorum yanımdan. *"Ayrılacaksınız,"* diyor, *"hem de kedi ölmeyecek."* *"Sen,"* diyor. Onlarca yılana dönüşüyor dili. Kara kasvetli oda, hayvan leşleri, *"Leş kokusu alıyorum,"* diyor. Herkesin falına bakmazmış. Fincanları alıyor, kumları alıyor, taşları alıyor. Tüm telveleri, tüm yüzükleri. Bütün fallara bakıyor, hepsine. Bir sigara yakıyor. Saçları tutuşuyor. Çatal dil, bizi de yanına istiyor.

"Kediler," diyor *"kediler güzeldir, çocuklar gibi. Uğruna her şeyi yaparsın."*

İrkiliyoruz.

Odanın her yeri kedi salyası. Vıcık vıcık. İnliyorlar. Bir orkestra ezgisi gibi çığlık çığlığa ve kontrollü. Küçük kediler karşımızda ağlıyor. Bırakmak istemiyorlar bizi. Her biri paramparça oluyor. Her yerde gözler, bacaklar, ağızlar, dişler, çeneler. Tüyler yapış yapış. Çatal dilli düşçü giderken bağırıyor:

"Bırakın kedi ezilsin. O arabanın altında ezilsin. Kurtarmayın!"

Bu çok eskilere dayanan bir kehanetti oysa. Artık zarlar atılmıştı. Yine evdeyim, oda da. Uzandığımız kanepeye uzanıyorum, bu defa tek! Bir faydam dokunsun istiyorum.

"Bir şeyler okut" diyor düşçü. *"Bir şeyler. Perşembe bugün. Helva kavrulur evlerde."*

Her gün sipariş veriyorum bakkalın çırağına. Un, yağ, şeker.

Cama çıkıyorum, yoldan gelip geçenleri seyrediyorum. Herkes benim varlığımdan ne kadar da habersiz, o an bütün insanlardan nefret ediyorum. Sanki hepsi o kediyle birleşip öldürdü karımı. Acıları paylaşmak... Yıllardır insan yüzü görmemiş gibiyim.

Bu defa cama yapışık yaşıyorum. İçimdeki acı burun deliklerime yerleşiyor ve burnumu cama daha da yapıştırıyorum. Düşçü tekrar:

"Hayat devam ediyor."

Evet günlük koşturmacalar. Başkaları için böyle. Beni fark etmelerini istiyorum. Belki de benimle birlikte acı çekmelerini.

Soluk alıp verişlerim gittikçe hızlanıyor. Cam iyice buğulanıyor. Soluk aldıkça kayboluyorum. Yüzüm bulanıklaşıyor. Islanıyorum. Camı açıp bağırmaya başlıyorum:

"Benim acım umurunuzda mı? "

"Benimacımumurunuzdamı, benimacım umurunuzda mı, benimacımumurunuzda mı?"

Kimse dönüp bakmıyor. Sokak kimsesiz gibi. Yoldan geçen bir sarhoş belli belirsiz gözlerini dikiyor. Boş ve anlamsız bakışlar.

Düşçü geliyor karşıma. Gözlerini hatırlamak istemiyorum. Karanlıkta yaşıyorum uzun zamandır. *"At kendini,"* diyor. İri siyah gözler. Omuzlarımdan tutuyor, bütün gücüyle bedenimi sıkıyor:

"At kendini at, at, at!"

Camdan aşağıya bakıyorum, boşluğa. Düşçüye direniyorum. Kımıldamadan kalıyorum öylece.

Düşçü:

"Karanlıkta helva kavrulmaz."

Işıkları yakıyorum. Kalkıp mutfağa geçiyorum. Helva kavurmaya.

Tavaya yağı koyuyorum bu defa. Sonra unu, şerbeti. Koku yayılıyor eve. *"Ölüler duyar, alır kokuyu,"* diyor çatal dil. Sonra bakıyorum her yerde olabilir diye, belki de yanı başımda. Helva kokusunu alıyor kedi. Helva, et, kedi ve onunla karışmış ölü kokusu sanki. Mütemadiyen helva kavuruyorum. O kavurduğumu unutup tekrar kavuruyorum. Koku yayılıyor her yana. Ben ve bütün şehir, birbirimizden habersiz helva kavuruyoruz. Tekrar beliriyor düşçü:

"Son insan ölene kadar helva kavrulacak."

Ne çok helvam varmış kavuracak. Bunu o zamanlar bilmiyorum.

Bu kokudan ve tüylerden kurtulmak istiyorum. Banyoya gidip duşun altına giriyorum. Suyun tazyikini iyice açıyorum. Küvetin bir köşesine büzülüyorum. Su bile arındıramıyor beni. Bir tekerlek geliyor, önümde duruyor. Ezilmiyorum ama karım yerde yatıyor. Elinde kedi, ben kımıldayamıyorum. Kan sıçrıyor her yana. İnsanlara bulaşmıyor. Kana kimse yaklaşmıyor. Herkes onunla ölsün istiyorum. Yanımdan gelip geçenleri çok kıskanıyorum. Kafamı bacaklarımın arasına alıyorum. Daha da küçülmek istiyorum. Sular akıyor üzerimden. Kedi giriyor içeri. Gözbebeklerinde düşçü. Öldürmek istiyorum, dokunamıyorum. Hayvan sevmem ben!

BİRKİÜÇ

Alnıma vurdular yine. Yine yenildim. Gözlerimi yumdum. Saklambaç. Birkiüç.

Ateşe attılar, yüzyıllarca yandım. İlk babam başladı oyuna. Taşa okkalı bir tükürük. Oyun içinde oyun. Dörtbeşaltı.

Karşıdan izlediler. Annemi gördüm. Ölü taklidi yaptım. Yorganı başıma geçirip. Önüne dikildim. Körebe oldu annem. Ele ele tutuşup halka olduk. Yedisekizdokuz.

Annemin oyunu kazanmasıyla doğdum. Onbironkionüç. Memesiyle zehirlendim. Sonra tabak tabak enginar yedirdiler. Tabak tabak. Sokağa çıktım. Onüçondörtonbeş. Oyun içinde oyun oynayan annem. Telaşlandı. Annemsiz oyunlar oynamak istiyordum. Biri bitince diğerine başlamak. Onaltıonyedionsekiz. Herkesi sobeleyip yeniden ebe olmak. Hep baştan başlatıyorlardı. Yirmibeşyirmialtıyirmiyedi. Elinde terlik geliyordu annem. Terliğini bir sopaya takmak istedim önce. Sonra can almak. Hiç ölmemek.

Sarı kırmızı yeşil mavi

İstop! Ayaklarım gökyüzünde. Rengimi bulamıyordum. Yine yenildim.

Kocaman elleriyle topu üzerime fırlattılar. Otuzbirotuzikiotuzüç.

Ayakkabılarımı ellerime giyindim. Bahçede bağcıklarımı bağladım. Otuzyediotuzsekizotuzdokuz. Aklımda oynadığım oyunlar. Ve çocukluğum geçmeden oynamak istediklerim. Bütün oyunlarımda babam oluyor. Kırkdörtkırkbeşkırkaltı. Körebe oluyorum, gözlerimi bağlıyorlar. Sonra... Annem körebe oluyor. Göremiyor saçlarımın kokusunu. Kelimeler eziliyor dudaklarımda. İkimiz birden acıyoruz bu defa. Önce o. Sonra ben. Yeniliyorum anneme. Babam kokuyor tenim.

Yere yatırıyorlar. El ele tutuşup halka oluyorlar etrafımda. Biz oluyoruz yeniden. Takvimler değişiyor, anlayamıyorum. Oysa çocuk kalacaktım oyun oynadıkça. Kırkyedikırksekizkırkdokuzelli. Aptal olduğun belli.

Kaç, Kaç

Annem der ki, her evin bir delisi olurmuş. Bizimki de o hesap. Bence bizim evin delisi abim. Hatta o, dünyanın en aptal insanı. Bu durumu nasıl anlatsam bilemiyorum. Mesela geçen seneye kadar evliydi. Karısının burnu güzeldi. Abiminki kemerli. "Boşa beni. Senin her şeyin güzel," demişti. Abim işte, insan kaçkını. Sık sık tuvalete gider, çok çok duş alır. Annem elinde bir poşet sebze evin ortasına gelip oturur. Abime söylenir. Çünkü annem tuvalete sık giden erkekleri sevmez.

"Hiç aklım yok!"

Annem bunu söyleyince. Benim kafam karışır bir an. Hani her evde bir deli olurmuş diye. Abimin evlenme meraklısı olduğunu düşünür çoğu zaman. Karıya düşkünmüş, sırf o iş için bile evlenirmiş. Delilerin kadınları ve çocukları güzel olurmuş ve deliler çok çok mutlu aileler kurarlarmış. Aslında annem haklı. Abimin karısı var ya (yani eski karısı), çok çok güzeldi. Hatta bazen gözümün kaydığı olmuştur ince beliyle bitişen kalçalarına. Beli ince olunca kalçaları daha bir belirginleşir insanın. Ve saçları. (Neyse yengem oluyor ne de olsa, toparlamalıyım kendimi.) Böyle zamanlarda başka şeyler düşünmeye başlardım. Abimle onu hayal ederdim mesela. Ya da mahalledeki Aysel'i, Makbule'yi kendimle düşünürdüm. Onlar yengem değildi. Tamam, yaşça büyük olabilirlerdi ama en azından kendimi kötü hissetmezdim. Bir gerçek var ki, onlar güzellikten yana yengemin eline su dökemezlerdi. Buna rağmen akılsız abimden yıllardır duyduğum tek şey: "Boşa beni karı, boşa beni karı." (Kulaklarımla duydum diyorum. İnanması zor evet. Hatta bu konuda yemin bile edebilirim.) "Boşa beni karı, sen iyisin, ben kötü. Ben çirkinim, sen güzel. Benim işim gücüm yok. Üstelik çocuğum da olmuyor..." İşte o zaman başka bir şey daha takıldı kafama. Ben de sizin gibi

tereddüte düştüm bir an. "Acaba abim deli değil mi?" diye. Çünkü annemin söylediğine göre delilerin güzel çocukları olurdu. Bundan size daha önce de bahsetmiştim. Hem de o çocuklar çok akıllı olurlarmış.

Hem kısır hem de kıskanç. Bir keresinde annemle abimi kavga ederlerken buldum. Abimin hiddetten eli ayağı titriyordu. Nedenini sordum.

"Göğsünü bağrını açıp erkeklerle çay içiyor," dedi.

"Kim bu erkekler?"

"Babamın arkadaşları."

"Peki, babam neredeydi."

"O da orada."

"Eee o zaman?"

"O kıskanç değil. Ama ben kıskancım."

Evet, doğru, babam evin sessiz kahramanıydı. Bence annem abimden nefret ediyor. Ben hep en sevilen oldum. Aslında sırf onun için bile, en güzel kızı ben almalıydım. Yani yengemi.

Annem abime kızınca "Dedene çekmişsin," derdi. Bir de "soyu batası" lafını ben ilk annemden duydum. Bizim evde sık sık kullanılır. Ama babam evde yokken. Çünkü babam bu lafa sinirlenir. Anneme rağmen ben dedemi severim. Gezginmiş dedem. Gezgin duacı. (Hiç gezgin duacı olur mu demeyin! Oluyor.) Dedem, babamın babası. Annemin kimsesi yok. O öylece gelmiş dünyaya. Tek. Onun bir ailesi olabileceğini hiç düşünmedim. Annem doğduğundan beri bu evdeydi sanki. Ev de onunla birlikte eskimişti. Evin gıcırdayan tahtaları ve annemin romatizmaları.

Annem: Vita kutusunda güller yetiştiren kadın. Her şeyi bilen ama bir şeyden anlamadığını düşündüğümüz. Her evin bir delisi olurmuş sözünü artık sorgulamaya başladım. Sonra dedemi düşündüm. En bilge oysa. Deli kim diye? Çekirdek aile olduğumuzu düşünürsek; anne, baba ve çocuklar. O zaman deli içimizden biri olacak. Ama biz çekirdek aile değildik. Çünkü ilkokul öğretmenim böyle söylemişti:

"Deden varsa çekirdek aile değilsiniz."

Ama dedem her zaman bizim yanımızda kalmaz. Arada bir gelip gider. Mesela hacılığa gitmişti geçen sene. (Bu yaştan sonra, evet.) Geç gitmek istemiş. Yoksa hacılık bozulurmuş. (Ben buna bir türlü anlam veremedim.) Böyle zamanlarda arkadaşı Muharrem Amca'yı anlatır. Bizim köydenmiş adam; hacılığa gitmiş genç yaşta, sonra bakkal açmış, karı sevmiş, hacılığı bozulmuş. Dedem korkardı hacılığının bozulmasından.

Soru: Karı sevmek tamam da (çünkü ben de yengemi seviyorum, bu durumu anlayabilirim) bakkal açmak neden?

"Pazarlık yok, terazi işi yok," diye birden kızar sinirlenirdi, sakalını sıvazlardı. Sonra geçerdi öfkesi. O kargaşada annem de abime söylenirdi. Nedeni olmasına gerek yok. Abim de dedem gibi sinirlenir. Ama onun siniri hemen geçmez. O zaman evin delisinin gerçekten abim olduğunu düşünürüm. Ta ki dedemin cephe anılarını dinleyene kadar. (Evet, bundan bahsetmedim size.) Dedem cephede savaşmış zamanında. "Gençliğinde kafasının içine mermi kaçmış," derler. Kafatasındaki mermiyle yaşarmış. Zaten bu duacılık işine de bu olaydan sonra başlamış. "Aklı savaşta gitmiş," der annem. (Ama nerden çıktı şimdi bu. Kaç deli olacak bir evde.)

Annem dedemle de anlaşamaz. Sabahları konuşurlar bir tek. Rüyalarını anlatır annem. Her sabah en ince ayrıntısına kadar. Geçen televizyonda izledim. Rüyasını hatırlayan insanlar zeki olurmuş. Annem de öyle mi acaba? Yoksa bu haberi izlemiş olma ihtimali var mı? Ben bahsetmiş olabilir miyim? Yok bahsetmedim. Annemin rüyalarına giren yandı. Başına mutlaka bir şey gelir. Hep birileriyle uğraşır rüyalarında. Ölüler diriler birbirine karışır. Dedem yeri gelir dinler, yeri gelir susturur annemi. Uzun uzun söylediklerini yorumlar: Saç uzatmak iyi değildir, kan akmışsa rüya bozulmuştur, ayakkabı sıkıntıdır, yeşil renk de yaramaz anneme. Kimi zaman da azarlar annemi. Paylar. İlk başlardaki hayrolsun kızım deyip kulak veren adam gider. Mesela "Yılan," der annem, dedem sinirlenir, bastonunu kaldırır (o bastonu hiç elinden bırakmaz, yatarken bile) "Yılan," deme der, "yılan deme. Başka şey söyle." Sonra annem düşünür, değiştirir. Sanki gördüğü rüyayı değil de kafasından uydurduğu bir olayı anlatıyormuş gibi.

Dedem evde çok oturmaz. Abim de hep odasındadır. Annem el ayak çekilince komşuları çağırır kahve içmeye ve hemen her gün yapar bunu. Sohbetleri de çoğunlukla aynıdır. Annem dert yanarak başlar, ya bozulan bir beyaz eşyadan, "Dünyanın parasını verdik," diyerekten ya da bizden, "Bir çocuğun fazla varsa bir derdin fazla vardır" diye. Komşular ise lafı tembel babama ve bunak dedeme getirirler. Ağabeyimin dulluğu ise her lafın arasında geçen bir konudur. Annem dedemin konusu açılınca sinirlenir. Eskilere gider. Kendisine yapılan haksızlıkları anlatır. Sanki karşısında dedem varmış gibi:

"Hey yavrum hey," der, "can veremeyeceksin, cansız gideceksin."

O böyle konuşmaya başladığında ben gerisini dinlemek istemem. Anlarım ki kötü sözler bunlar. Dedemin yeri ayrıdır ben de. Babaannem öldüğü vakit "İyi ki dedem ölmedi," demiştim. Eskiden her gece dedemin savaş anılarını dinleyerek uyurduk:

"Ben çok savaşa girdim, çok iyi nişancıyım," diye başlardı. Resmî bayramlarda üniformasını da giyerdi. Birden değişirdi, başkası olurdu adeta. Bana da bir başkasıymışım gibi davranırdı. Askerlik arkadaşıymışım gibi: "Sen hangi taburdaydın arkadaş, Allah'a şükür kavuştuk, Allah razı olsun görüştük, arkadaş nasılsın?"

Bir anda sakallarını okşayıp severdim. "Hakkını helal et, kaç kişi kaldık şurda," derdi. Sakallarını taramama izin verirdi o vakit. Sıkılınca bağırırdı bana. Annem gelir, kızardı, "Gürültü yapıyoruz, beni azdırıyor," diye söylenirdi. Dedem de "Azarlama çocuğu gelin," derdi. Sonra kulağıma eğilip "Deli bu senin anan." (Dedemle abimden sonra bir de annem çıkmıştı şimdi, yoksa annem miydi bu deli?) Annem, "baba çocuklaştın gene" diyip kızardı.

Annem bağırırdı, dedem bağırırdı. Bir ona bakardım, bir ona. Sonra kulaklarımı tıkardım parmaklarımla. Dedem anneme küfredince kızmazdım. Sanki dedemin bunu yapması doğaldı. Ama dedem, sidik kokan donlar, balgam bulaşmış bir lavabo ya da mendil, kirli çarşaflar, sümüklü pijamalardı, pörsümüş bir cinsel organdı,

prostattı sonra, kırık camlar, ekmek bıçağı, sonra sonra küfür ve kavgaydı annem için. Kötü bir koku gibiydi evde duruşu. Annem haklıydı. Ama kimse ona "Haklısın," demezdi. Çünkü anneydi.

Dedem benim için "sakalı kimyon kokan yaşlı adam"dı. Savaş anıları ve gözlüklerinin altındaki kısık gülüştü. Bir parmak pekmez, yatmadan önce bir bardak süt ve çocukluktu. Küçükken sağlam bayram harçlıkları veren ihtiyardı. Annemden görmediğim şefkati gösteren adamdı. Yaşlanınca işi annemi bıçaklamaya kadar götürdü. Kimi zaman da yasaklar demekti. Çok güldüğümüzde mesela. Sinirlenip kendi kendine söylenmeye başlardı. Ağzından köpükler saçana ya da odanın içinde aşağı yukarı gezinene kadar ciddiye alınmazdı pek. (Belki de yaşlandığından bu kadar hırçınlaşmıştı.) "Gülmeyin," derdi. "Gülmeyin. Hiç kimse ağlamıyor benden başka. Gül gibi karım orada toprağın altında yatıyor. Ve benden başka kimse ona ağlamıyor." (Böyle zamanlarda anlardık ki yıllar önce ölen babaannemi anımsamış.) Annem oralı olmazdı. İşte dedemle abimin ortak yanları annemdi. Onunla olan kavgaları.

Abimi biliyorsunuz benim için ne ifade ediyor. Abim bence dünyanın en aptal adamı. Evet evet sözlükte karşısına bu yazmalı. Annem içinse, neyse bunu hiç söylemesem daha iyi olur.

Dedem bir sabah yine çocuklaştı. Hem büyüktü hem küçük. Kundağına sarar gibi sardık onu. Ölürken de yanındaydım, ölüm anı gelince kaçırmamalı insan, o an gelince uyumamalı. Kayıtlardaydı. Her kareyi fotoğrafladım, önce kefensiz, sonra kefenli, sonra yüzünü açtım kendime çevirdim, gözlerinin içine baktım güçlükle, bana bakıyordu sanki, yarı açıktı gözleri, yarı bulanık, yarı hüzünlü yatıyordu yanımda. Sonrası yol ve kalabalık. Dedem gidince evden bir deli daha eksildi. Ama kaç deli kaldı onu bilmiyorum?

PİŞMANLIK

Sonunda otobüse yetişebildim. Bu otobüsü de kaçırsaydım, bir saat daha bekleyecektim. Şimdi her şeyi planladığım gibi yapabilirim. Yemek yerim önce, yarım saat dinlenirim. Sonra odama geçerim, çayımı, kurabiyelerimi alıp. Arada da badematıştırırım, zihin açarmış. Telaşlandım önce, "O kadar konu, sayfalarca not! Nasıl çalışcam," diye. Ama oluyor işte. Düzenli çalışınca... Bugün duş da almam lazım, saçlarım keçe gibi. Yağlı yağlı. Pis de kokuyorum sanki. Neyse ki yanıma parfüm aldım. Ama ellerimdeki sarmısak kokusu gitmedi hâlâ. Yemek hazırlayıp evden aceleyle çıktım, sarmısak kokusuna bir şey yapamadım. Annem elini suyun altına tutup kaşıkla ovardı. Götürürmüş kokuyu. Çıkmadan önce zamanım olsa belki... Şimdi bu sınavım iyi geçti. Finalini de atlatırsam AA düşer herhalde. Bu sene derslerimin çoğu seçmeli. Hep kolay olanları seçtim. Bol not veren hocaları... Ne olur ne olmaz! Ortalamamı yüksek tutmam lazım. Diksiyon dersi açılmıştı. Aslında almak istedim ama hocası çok not kırıyor. Neden seçeyim ki! Seçmeli ders AA gelce garanti olsa, seçerdim ben de. Neyse iyi oldu. Bak şimdi ortalamam tavan yapcak. Belki bu sene dereceye bile girebilirim. Yazın da artık güzel bir tatili hak ettim. Annemle giderim belki. Gerçi onunla da ders çalışmak zor oluyor. Üniversiteye ilk başladığım günlerdi. Osmanlıca kitaplarımı görünce "Kur'an bu kızım yukarda tut," derdi. Ne zaman kucağıma alsam laf ederdi. İkna olması için Osmanlıca kitaplarımı ayaklarımın altına almak zorunda kalmıştım.

Annesiyle birlikte geçirdiği günleri düşündü, yüzündeki sivilceleri kaşıdı, gözlüklerini eliyle burnunun ucundan yukarı doğru itti, burnunu cama yaslayıp yolu seyretti. Otobüs hızla yol alıyordu, ama daha son durağa çok vardı. İstanbul'un kenar mahalleleri, dar sokakları...

Annem bu pis pasaklı halimi görse ne derdi? Son zamanlarda iyice titizleşmişken hem de. Geçen yaz ziyaretine gittiğimde elimi tuttu, sonra mendiliyle sildi. Sonra yemek yediği tabağı sildi. Evdeki her şeyi siliyordu. Titizdi, hem de herkesten çok. Bu adam sarhoş ya, böyle otobüse mi binilir? Ayıp be! Leş gibi kokuyor. Hiç işin gücün yok mu, dersin, ne bileyim okulun filan? Ben yetiştiremiyorum da. Bazen bakıyorum çoğu, birçok işi birlikte yapıyor. Keşke ben de... Adam da geldi tam tepemde durdu. Pis pis nefesini üflüyor. Her şey de gelir beni bulur. Koskoca otobüs, onlarca yolcu... Kafasını sağa sola sallıyor, camdan kendini izliyor durmadan, sonra hafifçe bana bakıyor. Onun olduğu tarafa dönmeye bile korkuyorum. İri yarı takım elbiseli, eli kolu dövmeli değişik bir tip. Ne var bu saatte bu kadar içecek, anlayamadım!

"İçmenin de saati mi olur," diye geçirdi içinden. Hatta yüksek sesle söylendi. Fakat duyulur diye de tereddüt etti bir an. Bir köşeye büzülerek iyice cama yaklaştı. Otobüs sallandıkça içki kokusu ağırlaşıyordu. Çantasındaki parfümü aradı, yoktu. Bir el kremi buldu, ellerine sürüp koklamaya başladı. Güçlükle nefes alıyordu. Bu saatte olmazdı. Onun için her şeyin bir saati vardı. Öğrenci gibi yaşamaya alışmıştı. Bütün ömrünü böyle geçirmekten korkuyordu kimi zaman. Ama yine de kendini alamıyordu, her şeyi bilmesi gerekiyordu. Formüllerle, ilkelerle yaşıyordu sanki. Yolda yürürken bile alışkanlıklarından vazgeçemiyor, sonunu bildiği filmleri izlemeye bayılıyor, mevsim değişiklikleri bile onu tedirgin ediyordu.

Şimdi eve gidip sınava çalışmam gerekiyor yoksa bu durakta inip bir sonraki otobüsü beklerdim. Hem şimdi eve erken gitmezsem bütün bulaşık bana kalır. Kızlar uyduruktan bir yemek yapar, sonra bulaşığı da bana yıkarlar. Eskiden daha iyiydi yine. En azından sevgilileri yoktu. Şimdi bir de onları getiriyorlar. Yemek, çay, muhabbet... Sıkıldım valla, ben getiriyor muyum bak? Anneme "Yalnız çıkayım eve," dedim, "kimseyi istemiyordum ben." Yok, yalnızlık Allah'a mahsusmuş. İnsan hep başkasına muhtaçmış, bütün insanlık böyle yaşamış, ben mi karşı çıkacakmışım. Hem ben güçlü değilmişim o kadar. İstemedi. Belki de haklıydı. Bu dersler ne işe yarayacak onu da bilmiyorum. Yıllardır elime kalem almadım. Artık tek bir satır

bile yazamıyorum. Kafamı derslerden başka şeylerle bulandırmak istemiyorum. Onca lehçe, şive, onca kitap... Bir yaşlı teyze bindi şimdi. Hastane durağından. Otobüslerde yaşlılara yer vermeyi sevmiyorum. Kabul etmeliyim, zor durumda kalınca uyuma numarası yapıyorum. Kimi zaman da camdan bakma oyununa kalkışıyorum, şu balık istifi otobüste.

Sırtı kamburlaşmıştı, kocaman bir çantası vardı. Oysa büyük çantanın modası çoktan geçmişti. Görenler hâlâ moda olduğu için taktığını sanıyordu. Çerçevesiz gözlüğünü hiç çıkartmazdı. Çerçevesiz gözlük alırken de çok düşünmüştü. Tedirgin olmuştu. "Ya aniden kırılır beni yarı yolda bırakırsa," diye. Bir kere sevgilisi olmuştu genç kadının. Geçen yıl. Ayrıldı.

İlgilenmiyormuşum, soğukmuşum, onu anlamıyormuşum. O bilinçliymiş, sistem karşıtıymış. Tamam, kitap okuyamıyorum ama zaman mı var? Ödevler, kuizler, vizeler, finaller... Yaz tatilinde de yaz okulu. Napıyım notlarımı yükseltmem lazım. Uykudan yarım saat önce belki zaman ayırabilirim okumaya.

Hava çok soğuk değildi aslında. Uykusuzluk ve biraz da halsizlik ve onun içinde bulunduğu yalnızlık... Sanki ezelden beri benimsemişti yalnızlığı. Ne zamandır yalnızdı hatırlamıyordu. Sahi en son birinin elini sevgiyle kavrayalı ne kadar olmuştu? Apış arasındaki kılları düşündü genç kadın, uzun zamandır almamıştı, yalnızdı. Hem de hiç olmadığı kadar.

Birden çöktü üzerime bu yalnızlık! Yapıştı sanki. Nefret ettim insanlardan. Öyle kuytulara çekildim ki yok ettim kendimi. Tekrar dönmeye karar verdiğim de hiçbir şeyi eskisi gibi bulamamaktan korktum. Korkularımız, korkularım! Bazen sadece onlar için yaşadım.

Hep kendini daha güzel, daha fettan hayal etmişti aslında. Başkalarının erkekleriyle olmayı düşündü. Onun diğerlerinden neyi eksikti. Hep bunu düşünürdü ev arkadaşlarının odasını anahtar deliğinden gözetlerken. Herkes odasına çekilip etraf sessizleştiğinde, birine dokunmayı hayal ederdi çoğu kez. Birini öpmeyi. Birinin onu sevmesini. Hep karanlıklarda düşünürdü bunları. Geceleri hiç ışık açmazdı.

Ben de herkes gibi hevesli başladım. Yeni okul, yeni hayat... O günlerde herkes sevgiyle yaklaştı bana. Siyasetle uğraşmaya karar verdim. İnsanları tanıdım. Çok insan tanıdım aslında. Yaşlı-genç, huylu-huysuz, agresif, yalancı, samimi, sevecen... İnananlar, mücadele edenler, inanacak bir şeyi olmayanlar, inanmayanlar, öylece yaşayanlar hepsi bir araya toplanmıştı. Hepsinden bir bir uzaklaştım. Her sene yeni heyecanlarla, yeni başlangıçlara tanık oldum.

Eleştirdiği hayatın tam ortasındaydı. Otobüs bir hayli yol almıştı. Atkısını burnunun ucuna yaklaştırdı. Sarhoş hâlâ tepesinde yolculuk ediyordu. Birden yaşlı bir kadın otobüsün önüne... Ani bir fren... Kadın kanlar içinde yola yuvarlandı. Otobüsteki yolcular sokağa döküldü. Şaşkınlardı, çünkü bir çark dişilisinden fırlamıştı. Bu hesapta yoktu. Genç kız telaşlandı.

Napcam şimdi, iki saat gitmez bu otobüs. Kitap parası ayırmıştım. O parayı taksiye versem olmaz. Zaten bütün terslikler de beni bulur. Kaç milyonluk şehirde! Gel sen bu otobüse... Kadında öldü ölecek biri ambülans çağırsa bari. Kim gidecek kadınla, şoför gidemez belli, o da fenalaştı. Biri yardım etse bari.

Kendini düşündü genç kadın, annesini. Bu yaşlı teyzenin de bir annesi vardı. Kendini düşündü tekrar, orda kanlar içinde yolda yatarken. Ama o değildi yerde yatan. Hayatın gerçekleri vardı. Yine de bir an duraksadı genç kadın. Acaba yanlış mı düşünüyordu?

Tamam, kabul ediyorum işim olmasa giderdim yaşlı teyzeyle birlikte. Hem bakarsın arkadaş da olurduk filmlerdeki gibi. Ya kolay mı, hayatını kurtardım. Ama işte final haftası. Ya ölürse şimdi kadın, ya sakat kalırsa? Tekerlekli sandalyesindeyken bir gün karşılaşırsam, yüzüme vurursa... Onu her gördüğümde rahatsız olursam?

Aslında aşşağlık bir inek olduğunu düşündü genç kız. Kendisine bile saygısının kalmadığını fark etti. Ama öte yandan, onca emek. Nasıl anlatırdı hocalarına yaşlı bir kadına yardım ettiği için sınava hazırlanamadığını. Hem inanırlar mıydı? Tereddütle kadının yanına yaklaştı. "Yaşıyor mu?" diye sordu etrafındakilere. Yaşıyordu.

Tamam, işte yaşıyor. Dur, ben sesimi çıkartmayayım. Birileri çıkar nasıl olsa yardım için, ben hemen kendimi ortaya atmayayım.

Herkes kafasında hesap yaptı, hesaplar birbirini tutmadı. Hep bir başkasına güvendi insanlar. Artık yüzleşme zamanıydı, başkasıyla ve kendileriyle. Herkesin maskesi bir bir düştü. Vicdan pusuda bekliyordu. Bir çağıran olsa diye. Ama alışkındı vicdan yerini hep pişmanlığa bırakmaya. Yaşlılar, gençler, şık giyimliler, yırtık kotlular, dindarlar, ev kadınları, herkes vardı bu otobüste. Aslında kimse yoktu. Sadece bir sarhoş, eli kolu dövmeli, takım elbiseli, ağzı içki kokan, ayakta zor duran, saçmalayan, ağzını yayarak konuşan, ne dediği bile anlaşılmayan...

Herhangi biriydi. Bir sarhoştu.

Başkaları Gibi

Okuldan yeni çıktım. Yağmurlu bir gün. Kafamı biraz dağıtmak istiyorum. Kendimi Galata'da buluyorum. Tek istediğim birayla birlikte sigara da içilen bir yer. İşim tuhafı sigara tiryakisi de değilim. Üstelik hava kapalı ve deniz bugün iğrenç görünüyor. Gözüme bir yer kestirip oturuyorum. Neyse ki kalabalık değil. Fıçı bira ve çerez. Yorgunluktan yığılıp kalıyorum. Etrafımda ne olduğu umrumda değil. Yok adam şöyle yaptı, kadın bunu söyledi. İzlenimci günümde değilim. Gerçekten değilim. Öykü kulağıma akmadıktan sonra bir şey yapmam. Yaparsam da hiç vicdan azabı çekmem. Bana ne. Kendisi yaptı. O yani. Kalın sesli olan. Bağıra bağıra konuşan. Karşımdaki masada oturuyorlar. Çaprazımda da bir banka yemeği var. Ben biramdan yavaş yavaş yudumlayıp kitabımı okumak istiyorum. Ama bankacı kadınların takım muhabbetleriyle dikkatim dağılıyor. Derin derin soluk veriyorlar. Kalkıp gitsem biram bitmedi. Ellilik, fıçı. İçmem lazım. Hem belki bir tane daha. Kitabıma tam dalacakken. Birden o zırtapozun sesini duyuyorum bu defa. Garsona sesleniyor:

"Biz elma dilim patates söylemiştik."

Elma dilim patates hem pahalı hem yemesi lezzetli. Patatesler değişiyor. Muhabbet koyulaşıyor. Adam öyle bağırıyor ki. Kitabı bir kenara bırakıyorum. İki kişiler. Karşısında yeniyetme bir genç. Anladığım kadarıyla (ki buna benim hayal gücümü de ekleyebilirsiniz). Adam kart bir zampara esasında. Hani ayakta karı götürür cinsten. Dik duruyor. Belki boyu da kısadır. Kel ve çirkin. Ama her kel gibi o da kendini çekici sanıyor. Söylediklerine bakılırsa evi, dolgun maaşı ve arabası var. Şimdi anlaşılıyor. Neden kel olmasına rağmen bu kadar karizmatik. Kadınlar ona bayılıyor. Yani en azından öyle söylüyor şimdilik. Neyse zaten aksini söyleyen de çıkmı-

yor. Karşısındaki genç de ona itiraz etmiyor. Genç, galiba bu gece itiraz etmeden dinlemeye gelmiş. Baştan kabullenmiş yani durumu. Çaresiz. Hem de dertli ama konuya bir türlü girememiş gibi duruyor. Biralarını yudumluyorlar. Adam elma dilim patatesten atıyor ağzına. Belli genci sohbete hazırlamak amacı. Ama onun açılmaya niyeti yok. Bir şekilde gencin güvenini kazanmalı. Ona bu işlerden anladığını tam yerine geldiğini söyler gibi bakıyor. Bir delikanlının açık sözlülüğünü üzerine alarak sanki hep doğruları söylermiş gibi içini dökmeye başlıyor adam. Aslında gencin bunu yapması gerekiyor ama neyse. Adam şöyle bir geçmişe gidiyor. Sanki o zamanları yeniden yaşıyormuş gibi heyecanla ve yüksek sesle anlatmaya başlıyor. Önceleri çekici gelmeyen bu hikâye gelip beni buluyor. İtiyorum ama gitmiyor:

"Bak Âdem, Meltem diye bir sevgilim vardı. Yani aslında aramızda duygusal bir şey yoktu. Takılıyordum işte. Anlayacağın cinsellik. Bir sene msn'de görüştük. Sonra telefonda filan. Ama öyle de samimiydik ki onunla. Mesela ben kuzenimi, onun bir arkadaşıyla tanıştırdım. Onlar bizi sevgili biliyorlardı. Meltem öyle söylememi istedi. Hep beraber gezip tozduk bir süre."

Karşısındaki gencin ilgisini çekiyor anlatılanlar. Ne yalan söyleyeyim benim de. Devam etsin diye bekliyorum. Adamın sesinde tuhaf bir çekicilik var. Ağzını şapırdatarak tane tane anlatıyor. Tatlandırıyor sanki. Bir meddah edasıyla. Ama öyle pis, ağzı bozuk, bir meddah ki. Bir meddah bu devirde ancak böyle olabilir zaten dedirtiyor. Genç de benim gibi düşünüyor eminim. Ama kendine de güvendiğini göstermek için bir sigara yakıyor. Adam bir süre dinleniyor. Genç bir şeyler söylüyor ama duyamıyorum. Adam gibi yüksek sesle konuşmuyor. Ama şaşkınlığını belli etmek de istemiyor. Böyle ortamlara girmeye alışkın değil anlaşılan. Ne de olsa karşısındaki az çok görmüş geçirmiş ve maddi durumu da iyi olan biri. Ortamları biliyor yani. Belki onu da ilerde böyle ortamlara sokar, kim bilir.

Bir gün Meltem aradı. Trabzon'dan Esra diye bir arkadaşı gelecekmiş. Düğün alışverişi. Kızın bir hafta sonra düğünü varmış. "Yardımcı olur musun?" diye sordu. "Hay hay," dedim. Beni bu-

rada, kapalıçarşıda hep tanırlar. Kızları aldım, bir arkadaşımı da çağırdım bize eşlik etsin diye. Alışveriş yaptık. Yalnız kaldığımız bir an da Esra bana "Aşka inanır mısın?" dedi. Ben de güldüm sadece. Meltemle ilgili olduğunu düşündüm. Kaçamak cevaplar verdim. Yani anlıyor musun benim için hava hoştu. Zaten işimi görüyordum. "Aşka inan, bir gün tükürdüğünü yalarsın," dedi. Ertesi gün Esra gitti. Bu sürede Meltem'le ilişkimiz devam ediyordu. Aradan bir buçuk yıl geçti. Karlı bir gündü. Meltem Kartepe'ye gitmek istedi. Kısa bir tatil. Bir arkadaşını da getirecekmiş. Ben de bizim amcaoğluna söyledim. Kadınları evden almaya gittik. Arabaya bindi ki Esra'ymış gelen. "Kız sen evlenmedin mi?" dedim. "Sorma abi. Nikâhtan döndüm," dedi. Hayırlısı işte. Biz de hazırlıksız gitmiştik. Zaten tek geceliğine. Kayak takımız falan da yoktu. "Bari teleferiğe binelim," dedim. Meltemle amcaoğlu istemedi. Biz Esra'yla bindik. Esra da güzel kızdı hani. Biz yukarda onlar aşağıda. Öylece yarım saat geçti. Yukarda işi pişirmiştik. Elini tuttum Esra'nın. Teleferik aşağı indikçe uzaklaşıyorduk. Aşağıda hiçbir şey olmamış gibi davrandık. Ama Meltem'in surat bir karıştı. Amcaoğlu da kızdı bana.

"O karıyı bana getirmiştin. Ama yanımdan aldın."

Ben de ona sinirlendim. Kadınların duyamayacağı bir tonda:

"Yerine Meltem'i bıraktım. Biliyorsun Meltem'le bir bağım yok."

"O bana abi diyor, bana abi diyen kadınla yapamam ben."

Meltem o günden sonra bana soğuk davranmaya başladı. Bir şeyler hissetmişti anlaşılan. Evet, ben Esra'ya âşık olmuştum. Meltem umurumda değildi. Atmıştım onu başımdan. Bir daha aramamıştı. Evleninceye kadar. Esra'ya abayı yakmıştım. Düşünsene altı ay geçmişti ama sikim kalkmıyordu aşktan. Sadece duygusal.

Karşısındaki genç adam iyice meraklanıyor. Benim de isimlerden kafam karışıyor. Bu arada da hikâye daha enteresan bir hal alıyor. Adam camdan dışarıyı izliyor bir süre. Biralar yenileniyor. Şimdi de çerez söylüyorlar. Ben de ellilik bir fıçı daha. Mecburen oturuyorum. Geri kalanı dinliyorum hikâyenin. Adamın suratına bakmak istiyorum. Ama onları dinlediğim belli olacak diye de tırsıyorum.

Evet, adamdan resmen tırsıyorum. Bu hikâyeyi bildiğimi bilse. Ya da daha sonra yapacaklarımı. Ben de pervasızlaşıyorum. Onun gibi. O kirli bir meddah. Ben kirli bir yazar. O ahlakı bozuk anlatıcı, ben de onun hikâyecisi. Cebimden cep telefonumu çıkarıyorum. Mesaj atıyormuş gibi yaparak not defterine yazmaya başlıyorum anlattıklarını. Çünkü isimler birbirine karışıyor. Takip etmek zorlaşıyor. Anlatılanlar ne denli yasak ise elimin titremesi de o kadar artıyor. "Yazdıklarımı görse bu adam beni döver," diye düşünüyorum. Ve cama bakıp mesaj yazmaya devam ediyorum:

"Bir gün Esra arkadaşına İstanbul'u gezdirmek istediğini ama pek bir yer bilmediği söyledi. Ben de onlara eşlik edebileceğimi söyledim. Arabayı aldım. Onları İstanbul'un en güzel mekânlarına götürdüm."

Genç duraksıyor bir, ben de öyle. Bu kadınlar da arkadaşları olmadan gezemiyorlar. Adamın söylediklerinde abartma payı olabilir mi? Bence var. Belki kel, belki kısa boylu olduğu için. Ya da ne bileyim, belki de sırf bunlar için zengin. Bilemiyorum. Genç de şüpheleniyor adamdan ama belli etmek istemiyor. Hem neden etsin, bedava içki var. Ve elma dilim patates, biraz da çerez. Adam coşuyor. Çocuğu kaldırıp karşısına ben otursam, onun için fark etmeyecek. Yine de anlatacağını düşünüyorum. Gözü kapalı anlatıyor gibi. Ama öyle değil. Belki de anlatırken sağda solda karı kesiyor. Ve karşısında da ben oturuyorum. Bunu düşününce başımı iyice telefona gömüyorum.

Genç birden soruyor:

"Neden bekledin, açılmadın Esra'ya abi?"

"Kaybetmekten korktum."

"O kadar seviyordun?"

"Hem de nasıl."

Birkaç ayın sonunda ben Esra'nın ailesinin içine girmiştim. Bir tek babası bilmiyordu beni. Kardeşiyle tanıştım. Annesi ameliyat oldu hastanede, yardımcı oldum. Bir gün karar verdim:

"Evlenelim Esra."

"Olmaz, annemi bırakamam."

Oysa ben her şeyimi bırakmayı göze almıştım. İlişkiyi orada bitirdim. Çok acı çektim. Sonradan da gördüm onu. Evlenip İngiltere'ye gitti. Kocasıyla da tanıştım. Duygularımı belli etmedim tabii. Ona da Meltem'in kocasına da. Meltem'le hâlâ görüşürüm. Evlerine gittiğim çok oldu. Esra'dan sonra hiç kimseyi sevemem sanmıştım. Ama birini daha sevdim. Ben bu iki kıza âşık oldum. İkincisi bir iddiaydı arkadaşlar arasında. Kulübe gitmiştik. Karşıda güzel bir kız duruyordu. Aslı. Arkadaşımın da dikkatini çekmişti. "Sen bu kızı yapamazsın," dedi. Ben de "Yaparım," dedim. Onunla da büyük aşk yaşadık.

Karşısındaki genç dinlemekten yoruluyor. Benim de parmaklarım tutmuyor. Bu adamın hızına yetişemiyoruz. Sanki üç kişilik bir masada muhabbet ediyoruz. Ama başımı kaldırmamalıyım. Her şeyi berbat edebilirim. Çocuğun söylediklerini duymak için kulak kabartıyorum. Duyamıyorum. Yeni bira söylüyorlar. Aradan biraz zaman geçiyor, ben de bir bira söylüyorum.

"Aslı'yla bir gün Kıbrıs'a tatile gittik. 'Hamile kalırsam naparsın?' dedi. Korktum birden. Bunu hiç düşünmemiştim. Hayır, Aslı buna uygun bir kadın değildi. Evet, bunu uzun uzun düşündüm. Biliyor musun? O günden sonra Aslı'yla hiç birlikte olmadım. Soğudum galiba. O da bitti. Çok büyük acılar çektim. Köpek gibi üzüldüm. Toparlıyor insan kendini."

Çocuğun sesini nihayet duyuyorum:

"Di mi abi."

"Gelelim sana."

Ben de hevesleniyorum. Sanki sıra bana da gelmiş gibi. Çocuğun hikâyesini iyice merak ediyorum. Sandalyeme iyice yerleşiyorum. Bir sağa bir sola hareket ediyorum. Sürekli mesaj yazdığım için dikkatlerini çekmek istemiyorum. Bir sigara yakıyorum. Yazmaya devam ediyorum.

"Sen şimdi bu kızı seviyorsun. Ama kız İstanbul'a gelmiyor. Gidip oralarda yaşayacak kadar cesur musun? Bak hesap et, ilk sene çok zorluk çekebilirsiniz. Göze alabilir misin?"

"Alırım Abi. Uyuyamıyorum kaç gecedir."

"Şimdi, gözünü karartacaksan; zorluklara da katlanırım, bir iki yıl sıkıntı çekerim diyorsan amenna. Ama kızı sevmiyorsan, boşver. O kadar zahmete hiç değmez. Ben bütün aşklarımı unuttum, sen de unutursun. Eşin kalır sana, olursa çocukların. Ve evliliğin de nerden geleceği belli olmaz. Bak ben derim ki. Annene bir sor. Onun hayır duasını al. Annenin sesinden içindekini anlarsın."

Adam gaza getiriyor adeta genci. Ve alkolün de etkisi var. Yoksa çocuk pısırığın teki. Birasından bir yudum alıyor:

"Evet abi, konuşacağım zaten onunla. Hemen bu akşam."

Sonra duruyor bizim keltoş. Derin derin bakıyor. Ben de başımı kaldırıyorum o ara. Susunca bir şey oluyor sanıyorum. Sanki bana bakıyor. Ödüm kopuyor. Aslında karşısındaki gence bakıyor. Ama içkiden gözleri kaymış da olabilir. Ya da loş ışıkta öyle görünüyor. Ya da ben suçluluk duygusuyla öyle hissediyorum. Evet, akla en yakın ihtimal bu.

"Güven önemli koçum. Karşındakine güvenebiliyorsan yola çık. Yoksa hiç çıkma."

Belli belirsiz geveliyor çocuk. Yine özgüveni düşüyor anlaşılan. Ya da içkiden.

"Gügüveniniyorum aabii."

"Mesela benim ilişkilerim güven üzerine kuruludur. İlişkilerimde en başta söylerim evli olduğumu. Kimseye yalan söylemem."

Karşısındaki çocuk şaşırmıyor. Olgun davranıyor ya da çaktırmıyor. Ama bu defa ben tongaya düşüyorum. Başımı hızla kaldırıp adama bakıyorum. Sanki dinlediğimi anlayıp beni oyuna getirmeye çalışıyor. Suratında buna dair bir iz arıyorum. Bulamıyorum. Dedim ya zaten ışık loş. Ama konuşmalar gayet ciddi akıp gidiyor. Garsondan hesabı istiyorum. Gitme vakti geliyor. Üçümüzün bildiği ortak bir sırrı taşıyor gibiyim. En az onlar kadar kirli hissediyorum. Ne biraz fazla ne de biraz eksik. Kirli meddah masada konuşmaya devam ederken ben öyküsünü alıp yola çıkıyorum bile. "Kim bilir," diyorum, "belki bir gün, ben de bir öykünün içinde olurum. Neden olmasın. Başkaları gibi." Galata'dan ayrılıp eve

giden bir minibüse biniyorum. Şoföre parayı uzatırken şu yazıyı görüyorum:

"Birazdan, sen de başkaları gibi inip gideceksin."

Bunları Sustum

Ağızlarını açmışlardı iblisler? Ben de bedenimi açtım. Tüm harfler bedenime akın akın. Sesler ve kulaklar. Bakışlar ve gözler. Savaştım gecelerce. Anlattı, anlattı. Sustum. Anlattı, anlattı. Yuttum. Yaşadı, yaşadı. Yine geldi. Bir daha. Hiç ölmedi. Beni bitirdi. Bildiğim ve bilmediğim bütün kelimelerle geldi. Bütün sesler, sözler, küfür, çığlık ve inlemelerle geldi.

Hep geldi.

Bedenimin içine yuva yapmışlardı. Bir tanesini kaldırsam. Altından onlarcası çıkıyordu. Çomak sokmak geçti, arı kovanı misali. Daha da çoğalacaklardı biliyorum. Korktum, geceler boyu. Tek gözüm tavana çakılı bekledim. Bir gören olsun onları benden başka. Duvarları üzerime kapattılar. Yataklarda yatırmadılar. Hep anlattılar. Bense hep dinledim. Uyku aktı gözlerimden. Bir ip getirdiler. Yorgan ipi. Gözkapaklarımı diktiler. Kapanmadı.

Sulu kan aktı gözlerimden.

Yaladım. Tüm kelimeleri. Ağu saçıldı dilimden. Tüm ağlayan annelerin gözyaşlarını bir kavanoza doldurdum. İçtim, ağusunu alır diye bedenimin. Geldi ciğerlerime yapıştı. Pütür pütür oldu. Geceler boyu sayıkladım. Bilmediğim bir dilde.

Rüyanın içinde rüya. Düşün içinde düşler gördüm. Ben çocuktum. Diğerleri yaşlı. Ağlıyordum. Hiçbir şey çocukluğumdaki gibi değildi. Çocukluğum da kirlendi. Artık sığınacak düşlerim kalmadı. Gözbebeklerinden korktum insanların. İçimde bu kadar iblisle nasıl

yaşamışım. Biri çıkıp sorsa ne derim. Kirlendi gözlerim, buğulandı. Ağulandı.

Her şey bu gökyüzünün altında gerçekleşti.

Her gün yeniden yazıyorum bu satırları. Her gün yeniden yaşıyorum. Hep aynı oda, hep aynı kâbus. Uykusuz geceler. Gecelerde anlatılanlar. Düş olmayacak kadar gerçek. Gerçek olmayacak kadar... Kimse tanık olmuyor gecelerime. Kimseyi odaya almıyorum. Bir gece bir ömür gibi sürüyor. Sabah bakıyorum bir şey yok. Her gece uyumak istiyorum. Ben uyumak istedikçe "uyan" diyor bir ses. İpleri hatırlıyorum.

Karanlık dünyama hoş geldiniz. Burada yeniden görmeyi öğreneceksiniz.

Bir yağmuru nesinden tanırsınız?

Ya da maviyi?

Kadınları saç tellerinden tanıdığınız oldu mu?

Erkekleri ellerinden. Gözlerin ellerinde olsaydı ne değişirdi?

Şşşşşşşşşiiiiştt? Yağmuru kokladın mı?

Kokladın mı?

Sonra bir kediyi?

Bir kurşunu ya da bir bıçağı?

Küçük bir şüphe hayatını altüst edebilir mi insanın? Küçücük? Sonra, o zamanla büyüyen büyüdükçe biriken, kocaman bir soru. Sorularla başedemediğinde ne yaparsın? İçinde öyle cevapsız sorular. Anlamsız, boş gözlerle tavana bakarsın. Sonra saate tik tak, tik tak. Zamanla tüm gerçekliğin olur. Cevabını bilmediğin o soru. Kimi zaman canını yaktığı için sormuşsundur, kimi zaman çocuksu masunluğunla. Ama hepsinin ortak yanı, zamanla hayatına hükmetmesi. Zamanla o soru senin hayatın olur. Kafanın içindekiler. Ve seni o sorular ele geçirir. Bir de bakmışsın dünyan olmuş. Dünyaya hiç soruların gözünden baktın mı? Ne kadar da ürkütücüdür soru sormak. Öyle düşlerin gözünden bakmak gibi değildir. Düşler senindir. Ama sorular "bir gün, bir yerde, birileri cevaplasın" diye

sorulmuştur. Belki bir şüphe ne kadar gerçekse; bir soru da o kadar gerçektir. Eksikliğini hissettiğin her şeyi sorularla doldurabilir misin? Belki bir soru hayatında daha da büyük yaralar açacaksa, yine de sorabilir misin? Yaralı harfler bunlar. Yazdıkça daha da boğuyor insanı. Şimdi de son bir soru takılıyor aklıma. Yazı ile şeytan çıkar mı? Nerde görülmüş yazı ile şeytan çıktığı. Olsan olsan iblise kalem olursun. Bunu sanki ben yazmadım, bunu sanki ben yazmadım.

Ve burun deliklerime...